

Catalunya Cristiana

[f/catalunyacristiana](#) [@catalunya_cristiana](#) [www.catalunyacristiana.cat](#) [@catalunyacristiana.bsky.social](#) [@catoristiana](#) [catalunya cristiana](#) Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

“Hem de ser presents en l'espai públic des de la humilitat i el servei”

Josep-Lluís Serrano, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, concedeix la seva primera entrevista

P 8-12

Agustí Codinach

2386

9 772938 223004

BEATIFICACIÓ ANTONI GAUDÍ

“Tots tenim al cap el 2026 com una data molt important i significativa”

Josep Maria Blanquet, director de l'Oficina per a les Causes dels Sants de Barcelona

P 18-21

CARMELITES DESCALÇOS

Centenari de l'església del Carme de Badalona

P 24-27

SUMARI

13 JULIOL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

Entrevista a Miguel Ángel Parejo, de Sant Feliu de Llobregat

"Els laics hem de ser conscients de les responsabilitats que podem assumir, i els preveres han de confiar-hi"

38-40

Centenari de la JOC

Més de 500 jocistes i antics militants celebren una jornada festiva a Montserrat

16-17

“Matar de fam la població és una forma molt barata de fer la guerra”

Missatge del papa Lleó a la FAO

22

Germà Licarió, el pedagog del cor

El 12 de juliol se celebra la seva beatificació

EDITORIAL

Fidelitat creativa i laïcitat positiva

Aquest 12 de juliol es compleix un any del nomenament de Josep-Lluís Serrano, prevere del bisbat de Tortosa, com a bisbe coadjutor d'Urgell i per tant amb dret a successió. Un fet, aquest del relleu episcopal, que es va fer efectiu el 31 de maig amb l'acceptació, per part del Sant Pare, de la renúncia de Joan-Enric Vives. Aquest any transcorregut ha servit a Mons. Josep-Lluís per conèixer les persones i les comunitats d'un bisbat, el d'Urgell, que té la peculiaritat d'englobar el Principat d'Andorra.

El dilluns 30 de juny un equip de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* vam ser al Palau Episcopal d'Urgell per entrevistar Mons. Josep-Lluís Serrano en la que ha estat una primera presa de contacte amb els nostres oients i lectors. En aquesta entrevista, que de fet és la primera que ha concedit d'ençà del seu nomenament, el nou bisbe i copríncep d'Andorra transmet alguns missatges clau del seu servei: la pertinència diocesana, la formació d'un laïcat corresponsable, el diàleg i l'escolta per guarir ferides, una diplomàcia de la pau que posi la persona al centre i la fidelitat creativa.

Josep-Lluís Serrano, nascut fa 48 anys a Tivissa, a la Ribera d'Ebre, té la calidesa de les distàncies curtes, el tarannà proper i familiar de la pastoral de proximitat, i la reflexió sobre la presència de la religió en la societat a partir del concepte de laïcitat positiva. En va parlar en l'acte de jurament de la Constitució d'Andorra i ho va refermar en l'entrevista als nostres mitjans: davant la secularització hem de fer-nos presents des de la humilitat i el servei.

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN	ENTITAT	OFICINA	DC	COMPTE	DATA (DD/MM/AA)
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià

(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular _____

La setmana a les Xarxes

EVA FERNÁNDEZ

@evaenlaradio

03/07/2025

Corresponsal de la Cope al Vaticà

El Vaticà ha presentat el Decret del papa Lleó XIV sobre la "Missa per la Cura de la Creació", que queda inclosa al Missal Romà. El cardenal Czerny avança que el Papa farà servir el nou text a la missa que celebrarà a Castel Gandolfo la setmana vinent

SALVADOR ILLA ROCA

@salvadorilla

02/07/2025

President de la Generalitat de Catalunya

Decretem un dia de dol a Catalunya per la mort de dues persones durant els greus incendis a les comarques de la Segarra, la Noguera i l'Urgell. Vull traslladar el condol i tot el suport del Govern als seus familiars i amitats en aquests moments tan dolorosos

ENRIC JULIANA RICART

@EnricJuliana

29/06/2025

Periodista

"La gent cada cop és més conscient de la gran quantitat de diners que s'embutxaquen els mercaders de la mort. Amb aquests diners es podrien construir escoles i hospitals, en lloc de destruir-los." Qui ha pronunciat aquestes paraules? Lleó XIV, aquesta setmana al Vaticà

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

MÉS OIENTS, SOBRETOT A LA LITÚRGIA DEL CAP DE SETMANA

Ràdio Estel continua creixent en audiència i ja ha consolidat els 22.000 oients diaris. Segons la segona onada de l'Estudi General de Mitjans (EGM), feta pública el 2 de juliol, s'ha produït un augment del 30% en relació amb l'anterior. La litúrgia del matí concentra una mitjana de 4.000 seguidors, però l'èxit més gran d'aquesta part de la programació religiosa es produeix els caps de setmana, amb 37.000 oients de 7 a 8 del matí (Rosari i Laudes). Per exemple, el programa de música tradicional catalana *Sons de la terra* destaca amb 53.000 oients

els dissabtes a les 9.

Diumenge també sobresurt la Missa conventual de Montserrat, amb 37.000 oients, i *Tot sardana*, amb 22.000. De dilluns a divendres, un dels principals motors d'aquest creixement és el programa *El Matí a Ràdio Estel*, presentat per Pau Masrip i Mercè Raga, que reuneix més d'11.000 oients entre les 8 i les 14 hores. L'EGM també reflecteix una davallada de la mitjana d'edat, dels 61,3 anys de l'abril als 56,7 actuals, amb presència creixent d'oients que tenen entre 20 i 34 anys.

Zoom MACIÀ GRAU

Quim Barret

El mes de juny, gairebé 600 persones de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa van participar en la tradicional peregrinació a Lourdes. La comitiva, encapçalada per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, va viure uns dies intensos de fe al santuari marià, on aquest any el principal objectiu ha estat que les persones amb discapacitat poguessin guanyar el jubileu.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

14 de juliol del 1789

La presa de la Bastilla, assaltada pels parisencs, marca l'inici de la Revolució Francesa

Mirada al món

L'esperança: passió per la novetat

AGUSTÍ BORRELL
Vicari general de l'orde del
Carmel Descalç

La celebració de l'any jubilar 2025 continua endavant a bon ritme. A Roma el Jubileu es viu amb interès i una notable participació. Pelegrins d'arreu del món s'acosten a la ciutat per creuar la porta santa de la basílica de Sant Pere o d'altres esglésies i per participar en alguna de les moltes trobades jubilaris. El lema que guia aquest Jubileu és "pelegrins d'esperança". Es tracta d'una bona oportunitat per posar l'atenció en aquesta actitud tan convenient i tan necessària en els temps actuals.

Podríem pensar que l'esperança és l'últim recurs quan les coses van malament i no trobem solucions als problemes que patim. En rea-

Saber que el temps nou ha començat és una font d'entusiasme i d'impuls

litat, el Nou Testament ofereix una visió molt diferent de la veritable esperança cristiana. El missatge que transmet és que amb Jesucrist la humanitat ja ha estat salvada, si bé encara no gaudim plenament dels efectes d'aquesta nova realitat. Sant Pau ho formula sintèticament dient que "hem estat salvats en esperança" (Rm 8,24), i ho il·lustra amb la suggestiva imatge de l'espera d'un nou naixement. Som en temps de gestació, esperant la manifestació plena de la nova vida que ja s'ha iniciat en el misteri pasqual de Crist, del qual el creient participa ja realment per la fe i el baptisme. Ja tenim la vida nova de la resurrecció, si bé amb les limitacions de la nostra ac-

tual condició terrenal.

L'esperança cristiana es fonamenta en allò que ja hem rebut, que permet tastar i desitjar allò que estem destinats a rebre més endavant del tot. Per això l'esperança no té res de resignació ni de passivitat. L'esperança veritable no és fugir del present, sinó endinsar-s'hi amb els ulls oberts al futur que Déu ens promet. Saber que el temps nou ha començat és una font d'entusiasme i d'impuls per treballar amb dedicació i compromís per un món millor. El conegut pensador Byung Chul Han, en el seu llibre *L'esperit de l'esperança* també relaciona l'esperança amb l'espera d'un naixement, i la defineix com a "passió per la novetat". ■

La sal de la terra

Martí Martínez Pascual

JOSÉ MIGUEL HERNÁNDEZ
Historiador

Beatificat per sant Joan Pau II l'1 d'octubre del 1995

Beatificat per sant Joan Pau II l'1 d'octubre del 1995, juntament amb diversos grups d'altres màrtirs del segle XX d'Espanya, Martí Martínez Pascual va ser un sacerdot nascut al poble de Valldalgorfa, província de Terol, l'11 de novembre del 1910. El 1934 va sol·licitar d'entrar a la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans. En arribar l'estiu del 1936 es va traslladar a la casa familiar per passar-hi les vacances i, un cop desfermada la persecució religiosa, es va traslladar a casa d'uns amics, on va viure-hi amagat. Amb tot, el 18 d'agost el comitè va emetre un ban perquè es presentessin tots els sacerdots del poble i, en no acudir-hi, van arres-

tar el seu pare amb l'amenaça de matar-lo. Aleshores ell s'entregà. Les seves últimes paraules van ser: "Jo no vull sinó donar-vos la meva benedicció i que Déu no us tingui en compte la bogeria que esteu a punt de cometre." Tot seguit, li van ordenar que es girés d'esquena, i es va adreçar als milicians dient-los: "Moriré de cara perquè no he fet cap mal." En començar els trets, va cridar: "Visca Crist Rei!" i es va abraçar al jove Martín Fuster, que feia ben just un mes que havia cantat la seva primera missa. Aquest gest va ser una prova més de la seva protecció, afecte i unió per les vocacions sacerdotals joves.

Fins aquí la història, una més entre milers de les quals se'n conserven

testimonis diversos. Però aquesta en concret porta un afegit polèmic: la imatge que va publicar fa uns anys un diari no correspon a la real i, la que durant anys es va presentar com la figura d'un home jove, somrient davant dels seus executors, era en realitat la d'un milicià que va combatre al costat de membres del PSUC i que va ser fotografiat pel brigadista Hans Guttman i que Alec Wainmann recull al llibre *Live Souls*. La instantània va ser feta, molt probablement, en la presa de Sietamo o voltants, molt lluny de Valldalgorfa. El rostre de cabell arrissat i barba espessa acabaria convertint-se en icona de la barbàrie i, d'ella, se'n farien estampes amb oracions. ■

Encomanem-nos de manera especial a sant Cristòfol, patró dels conductors i viatgers, perquè ens protegeixi i puguem tornar a casa sans i estalvis

Portadors de Crist

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

El mes de juliol és un mes de canvi de rutines per a moltes persones. Els nens ja no van a l'escola i comença el període de vacances per a moltes famílies. Molts senten la necessitat i tenen la il·lusió d'agafar el cotxe o algun transport i gaudir d'uns dies fora de casa. Aquests són dies de moviment, de desplaçaments. Les carreteres s'omplen d'il·lusió, per això, quan sortim i agafem el cotxe aquests dies, ens encomanem de manera especial a sant Cristòfol, patró dels conductors i viatgers, perquè ens protegeixi i puguem tornar a casa sans i estalvis.

Cada 10 de juliol celebrem sant Cristòfol i beneïm els nostres vehicles. Sant Cristòfol ens acompanya en cada viatge. No és gens estrany que molts conductors portin una medalla

d'aquest sant estimat prop del volant per a la seva protecció. Ara bé, sabem realment qui va ser sant Cristòfol? Quan parlem d'aquest sant, història i llegenda es barregen. Sembla que va existir un màrtir al segle tercer —en temps de l'emperador Deci— anomenat Cristòfol, que pel seu nom cal situar-lo a l'Orient. En efecte, el seu nom grec és “Christóforos”, que significa “el que porta Crist”.

Han perviscut moltes tradicions entorn de la figura de sant Cristòfol, però la més coneguda en el món occidental és la recollida en l'anomenada *Llegenda àuria*, que recull relats de la vida de sants. Aquesta història ha estat representada en l'art medieval i renaixentista i la podem veure plasmada en pintures de moltes esglésies i catedrals.

Segons aquest relat, sant Cristòfol és un home corpulent, un gegant molt fort que volia servir l'amo més poderós del món. Primer va servir un rei, però va adonar-se que temia el diable. Llavors va decidir servir el diable, perquè era més poderós. Tanmateix, la força del diable es va

esvair davant d'una creu. En veure que el diable temia la creu de Crist, va entendre que el més poderós era Crist i va voler servir-lo. Un ermità savi li va dir que per servir Crist havia d'estimar el proïsme; per exemple, podia d'utilitzar la seva força per ajudar els viatgers a travessar un riu perillós. Cristòfol així ho va fer. Un dia, un nen petit li va demanar que el portés a l'altra riba. Cristòfol se'l va carregar a les espatlles, però, a mesura que travessava el riu, el nen cada cop pesava més, tenia un pes excessiu, gairebé no el podia portar. Quan van arribar a l'altra banda, el nen li va revelar: “Jo soc Crist i has portat el pes del món a les teves espatlles.” I Cristòfol, ple de goig, des d'aquell dia va continuar estant al servei humil de transeünts, pelegrins i viatgers.

Benvolguts germans i germanes, tots podem ser portadors de Crist com sant Cristòfol. Com a cristians tenim la missió de portar Crist als altres. Per poder fer-ho hem d'acollir-lo primer en el nostre cor. Això només es possible si hem pogut trobar-nos amb ell, conèixer-lo, estimar-lo i seguir-lo. ■

Josep-Lluís Serrano, bisbe
d'Urgell i copríncep d'Andorra

“HEM DE POSAR LA PERSONA HUMANA AL CENTRE DE TOT ACTE JURÍDIC, POLÍTIC, SOCIAL I ECONÒMIC”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Després d'un any de coadjutor, el 31 de maig Josep-Lluís Serrano Pentinat es va convertir, als seus 48 anys, en bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, un cop acceptada la renúncia de Joan-Enric Vives per part del Sant Pare. En aquest any, Mons. Josep-Lluís Serrano ha après a estimar i conèixer amb profunditat la diòcesi d'Urgell, que es remunta al segle VI amb una història de tres bisbes sants: sant Just, sant Ermengol i sant Ot. Una diòcesi, a més, que té una important peculiaritat: ser compartida entre dos estats. El 26 de juny va fer l'acte de jurament de la constitució del petit país dels Pirineus, aprovada el 14 març del 1993.

Agustí Codinach

Mons. Josep-Lluís Serrano va néixer fa 48 anys a Tivissa, a la Ribera d'Ebre, bisbat de Tortosa.

Què ha significat per a vostè aquest primer any a la diòcesi d'Urgell?

Ha significat un temps d'aprenentatge, de coneixença del territori i de les seves particularitats però encara més de les persones. He pogut conèixer els mossens, així com els consells que col·laboren a l'Església: el Consell Pastoral Diocesà, el Consell d'Economia, el Consell Presbiteral i el Col·legi de Consultors. En definitiva, han estat uns mesos per conèixer una Església diocesana que camina ja des del segle VI, amb el primer bisbe, Just d'Urgell.

La diòcesi d'Urgell és molt extensa i poc poblada. Com influeix això en l'acció pastoral?

Certament, és la diòcesi de tot Catalunya amb menys població i al mateix temps amb més quilòmetres quadrats. Pel que fa referència a l'evangelització i la pastoral, la particularitat pròpia és la proximitat. El tarannà i la manera de fer de les persones en l'àmbit rural és la proximitat, el fet de sentir-se família. Per tant, és una pastoral en què ningú no és foraster, tots som de casa, també les persones que ens visiten el cap de setmana i participen en les celebracions dominicals.

Quines són les principals diferències entre Andorra i la resta del bisbat d'Urgell?

La realitat de l'Església d'Urgell és una, perquè tot és la mateixa diòcesi, des de les Valls d'Andorra fins a la Noguera, passant pel Pla d'Urgell, la Segarra, la Cerdanya, els Pallars, la Vall d'Aran i part del Ripollès. És un bisbat amb unes particularitats i uns accents molt diversos però al mateix temps amb un gran sentit de pertinença diocesana. Cada quinze dies tenim l'Escola Diocesana de Formació Permanent, oberta a tothom. Això vol dir que cada quinze dies gent d'arreu de la diòcesi es troba a la capital de la Noguera, Balaguer, a l'hostatgeria del santuari del Sant Crist, per estudiar diferents temes de teologia. És una herència molt maca que m'he trobat i que cal potenciar. Subratlla aquest gest tan divers però alhora tan profund de pertànyer a una mateixa Església diocesana.

Davant la manca de capellans que facilitin el relleu generacional, cal continuar impulsant el paper dels laics? L'actual organització en arxiprestats continua sent vàlida?

Encara em trobo en aquest primer any de parlar i escoltar molt, però pel que he anat veient de la realitat de la pastoral diocesana, penso que cal fer una aposta, com de fet ja s'està fent —amb els laics i laiques que reberen els ministeris de lector i acòlit ara fa més d'un any a la catedral—,

de potenciar els grups de laics, de catequistes i de sacerdots. Als països del continent africà la figura del catequista és molt important, perquè és el que convoca la comunitat cristiana cada diumenge: des de tocar les campanes, obrir el temple i acollir la comunitat, fins a llegir la Paraula de Déu i, per tant, fer-la ressonar en cada cristià perquè després pugui combregar. El catequista és qui també atén els malalts, els pobres i el conjunt de la comunitat. Per tant, el paper del catequista i dels centres de catequesi, tan presents als països africans, és una realitat que podríem valorar a les nostres comunitats cristianes. No oblidem que és la catequesi la que ens ha de conduir a la celebració dominical.

Què comporta per a un bisbe ser, alhora, pastor de l'Església i cap d'Estat? La seva tasca prèvia diplomàtica l'ajudarà en aquest servei?

Ho estic descobrint a poc a poc. El bisbe d'Urgell exerceix un servei institucional a Andorra, on li demanen que arbitri i moderi les institucions del país. Certament, la meua tasca prèvia diplomàtica pot ajudar-m'hi, perquè a la vida tot serveix, no s'ha de llençar res de la nostra experiència i bagatge. Tots portem una motxilla i no podem fer selecció d'experiències. Tota experiència que nosaltres

Saludant un grup d'andorrans el dia del jurament de la Constitució, el 26 de juny.

fem és enriquidora i porta una realitat de creixement personal i de les persones que ens envolten.

Com afronta, des de la seva posició, la preocupació de l'Església per la pau al món i una diplomàcia al servei de la pau?

Cal escoltar les necessitats d'un poble i cal guarir, perquè és quan escoltem i quan guarim que contribuïm a minvar la bel·ligerància. Hem de partir de l'escolta de l'altre per poder guarir aquell que s'ha sentit ferit. La diplomàcia de la pau, del diàleg, de l'acollida, va encaminada en aquesta direcció: posar la persona humana al centre de tot acte jurídic, polític, social i econòmic.

En la roda de premsa de Canòlich, quan es va fer públic el relleu episcopal, va dir que volia practicar la "fidelitat creativa". Com entén aquest concepte?

Com bé sabeu, és un terme que el papa Francesc va utilitzar diverses vegades. La interpretació que en podem fer és la importància de ser fidels al que hem rebut, a una herència que hem de mantenir i fer-la present a casa nostra, però ho hem de fer amb creativitat, tenint en compte el llenguatge, els signes i la manera de comunicar. Tots vosaltres des de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* sabeu la importància de comunicar amb un llenguatge actual però amb fidelitat a un bagatge rebut. El P. Yves Congar s'hi refereix en un llibre preciós: *La tradició i les tradicions*.

El preocupa l'onada laïcista que hi ha a Andorra i la secularització en general del territori del bisbat?

A casa nostra —no solament al bisbat d'Urgell sinó també al conjunt de la Tarraconense— tenim fortes arrels cristianes. Potser, simplement, el que cal és mostrar-les i presentar el que som. Penso que aquesta és la millor pastoral i la millor evangelització que podem fer. Quan anem pel carrer i escoltem que les campanes toquen, quan a la plaça veiem les portes obertes de l'església, tot això és una invitació a la Transcendència. La nostra societat té un gran anhel de transcendència, cosa que podem constatar molt al Pirineu. La secularització forma part de tot Europa. És un moviment que arrenca després del Concili Vaticà II i davant del qual ens ha costat ressituat-nos. No podem deixar de ser presents en l'espai públic. No hi veig cap antagonisme,

sinó l'oportunitat de ser-hi presents des de la humilitat i el servei.

Va tenir ocasió de conversar amb el papa Lleó XIV el dia de l'inici del ministeri petrí. Què en destacaria?

Va ser una salutació de cortesia al Papa que acull, que es fa proper i al qual nosaltres, com a poble de Déu, mostrem el nostre afecte i gratitud pel seu servei en la caritat i al servei de la comunió i de la unitat de tota l'Església. En l'homilia de l'inici del ministeri petrí, va parlar de la unitat, de la comunió i de la missió. Va dir que cal unificar la persona, especialment en un món fragmentat, dividit i bel·ligerant. És quan estem unificats, va prosseguir, que cerquem la comunió i esdevenim comunitat. I la comunitat és la que surt d'ella mateixa per esdevenir missionera. Va acabar amb una

“El tarannà i la manera de fer de les persones de l'àmbit rural és la proximitat, el fet de sentir-se família”

“Urgell és un bisbat amb unes particularitats i uns accents molt diversos però al mateix temps amb un gran sentit de pertinença diocesana”

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - Maria Cristina)

Agustí Codinach

El 30 de juny, el bisbe d'Urgell va rebre Ràdio Estel i "Catalunya Cristiana" en la seva primera entrevista en un mitjà de comunicació d'ençà del seu nomenament.

“El paper del catequista i dels centres de catequesi, tan presents als països africans, és una realitat que podríem valorar a les nostres comunitats cristianes”

“El somni per a la diòcesi d'Urgell i totes les diòcesis és l'Evangeli, que la paraula de Déu s'encarni a casa nostra”

frase de sant Agustí: “Mirant el rostre de Crist la persona s'unifica, entra en comunió i esdevé missionera.” Sant Just, el primer bisbe d'Urgell, té un comentari del Càntic dels Càntics de l'any 537 en què parla de l'estimada Església d'Urgell i la convida precisament a contemplar el rostre de l'Amat. És el llenguatge del primer mil·lenni i dels pares de l'Església, en què les comunitats cristianes són evangelitzades a través de la catequesi i dels discursos dels seus pastors. Aquest llenguatge és molt proper avui.

Com li agradaria que evolucionés la diòcesi d'Urgell en els propers anys? Quin és el seu somni per a la diòcesi?

El somni per a la diòcesi d'Urgell i totes les diòcesis és l'Evangeli, que la paraula de Déu s'encarni a casa nostra. Això és el que desitjo per a tots els diocesans i per tots vosaltres: que puguem gaudir encarnant la paraula de Déu, servint els germans i sent persones plenes de felicitat perquè Déu ens estima. ■

Josep-Lluís Serrano Pentinat va néixer fa 48 anys a Tivissa, a la Ribera d'Ebre, en un entorn rural d'oliveres, arbres fruiters, ametllers i avellaners, amb el riu Ebre com a gran referent i aliment hídric.

Després de la seva ordenació com a prevere del bisbat de Tortosa, el 21 d'abril del 2002, va exercir de rector als pobles de la Palma d'Ebre, la Bisbal de Falset, Margalef de Montsant i Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant, on va passar-hi dos anys, del 2007 al 2009. Més tard, el 2012 va ser cridat al servei diplomàtic de la Santa Seu (va treballar com a secretari de les nunciatures de Moçambic, Nicaragua i el Brasil), fins que el 12 de juliol del 2024 va ser nomenat pel papa Francesc bisbe coadjutor d'Urgell, i per tant, amb dret a successió.

El dilluns 30 de juny ens va rebre al Palau Episcopal d'Urgell per a aquesta entrevista conjunta de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana. La tarda anterior havia presidit la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau a l'Hospitalet de l'Infant (Baix Camp), en l'escaïença, a més, del 60è aniversari de la consagració del temple parroquial, dedicat a Sant Pere.

Tortosa i Urgell són els dos bisbats de Catalunya més distanciat geogràficament, però comparteixen precisament aquest mateix tarannà familiar, de poble, que tant li agrada a Mons. Josep-Lluís Serrano, on la gent es coneix i se saluda pel carrer, on es té cura de cadascun dels capellans, dels laics i dels religiosos, un servei pastoral, a més, que ha de compaginar amb el caràcter més institucional de copríncep episcopal d'Andorra. Sempre, això sí, amb el seu tarannà càlid i acollidor, amatenat a tot i a tothom. “Perquè t'escoltin més i siguis més creïble has de parlar fluix. És un recurs pedagògic que em van ensenyar”, ens va dir tot just a l'inici de l'entrevista. Tota una declaració d'intencions per a un bisbe que precisament el que vol és ser generador de diàleg, comunió i consens.

**CARDENAL LLUÍS
MARTÍNEZ SISTACH**
Arquebisbe emèrit de Barcelona

El cristianisme constitueix una força capaç de superar els perills de l'irracionalisme i del nihilisme

Cristians enmig del món

Vivim en una societat globalitzada i multicultural, per qualificar-la d'alguna manera. Podem dir que vivim encara en una societat postmoderna. Davant d'aquest escenari es pot caure en aquella actitud que el beat Joan XXIII denominava pròpia dels profetes de desventures, i sant Agustí, amb la seva habitual perspicàcia, deia a aquests profetes de calamitats del seu temps: "En realitat jutges que aquests temps passats són bons perquè no són els teus."

Vivim l'inici d'un Papa agustinian, Lleó XIV, que coneix i viu la rica espiritualitat de sant Agustí.

En comptes de lamentar-se enyorant els feliços temps passats, l'Església ha reaccionat sempre amb un gest audaç, llançant-se a evangelitzar els temps nous que li han estat donats de viure. Amb paraules del jove professor de la Sorbona, Frédéric Ozanam, beatificat per Joan Pau II a Notre-Dame de París durant la Jornada Mundial de la Joventut de 1997, "l'Església passa contínuament als bàrbars".

L'Església des dels seus orígens no ha deixat mai d'acceptar els desafiaments que cada època de canvi li ha llançat. Teilhard de Chardin reclamava davant les immenses estepes del Tien-Tsin, a les seves *Meditations sur la conversion du monde*: "Un dia, fa mil anys, els Papes, dient adeu al món romà, van decidir passar als bàrbars. No és potser un gest com ara aquest, i més profund, el que es requereix també avui dia?"

Després d'anys de confrontació amb els moviments culturals i ideològics, l'Es-

glésia, amb el Concili Vaticà II, ha fet un poderós esforç de discerniment per mirar d'acollir tot el bo i positiu que ha creat el nostre món. No significa la renúncia a la pretensió de la Veritat, a la qual l'Església no pot renunciar, sinó el contrari: reconèixer que en l'home, encara ferit pel pecat original, resplendeix sempre una mica la imatge que Déu ha imprès en ell, i és, encara que limitadament, capaç de veritat, de bellesa i de bé.

Exhaurit el projecte de la modernitat, el cristianisme constitueix una força capaç de superar els perills de l'irracionalisme i del nihilisme. Els cristians tenim una alternativa meravellosa que hem d'oferir a la nostra societat: l'evangeli de Jesús, la Doctrina Social de l'Església, l'humanisme cristià. Aquesta alternativa l'hem d'oferir sense imposicions, però amb convenciment, i la societat, malgrat el laïcisme dominant, ha de respectar que els cristians puguem oferir aquesta aportació específica cristiana en l'àmbit públic de la convivència social.

Avui hi ha molts desafiaments per a l'Església que fan difícil el paper dels cristians. Això és cert. Tanmateix en la nostra societat globalitzada i pluricultural es tracta de veure aquells elements que permeten un punt de connexió per a la predicació de l'evangeli. Cal veure quines són les esperances dels homes del nostre temps, a les quals l'evangeli pot donar resposta, encara més, l'única resposta possible. Això demana una presència dels cristians amarada d'amor al món creat per Déu, pel qual Jesús ha mort en creu i ha ressuscitat. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el missatge del papa **Lleó** a la **FAO**, parlem amb el pare **Josep M. Blanquet** sobre **Gaudí** i coneixem el germà marista **Licarió**

Agustí Godinach

Pregària i ofrena floral davant la tomba d'Antoni Gaudí a la cripta de la Sagrada Família, el 10 de juny, després de la missa d'acció de gràcies per la seva declaració com a venerable. A la imatge, dues dansaires de l'Esbart Gaudí.

Missatge del papa Lleó a la FAO

“Matar de fam la població és una forma molt barata de fer la guerra”

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

ARoma hi ha la seu de la FAO, l'organització de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura. No és lluny del Vaticà i potser el fet de compartir ciutat ha propiciat que sigui un dels organismes de l'ONU amb els quals la Santa Seu manté una relació més estreta perquè comparteixen la missió comuna de donar menjar al famolenc. La FAO compta amb un observador permanent, monsenyor Fernando Chica, el qual és observador davant del Programa Mundial d'Aliments i el Fons Internacional de Desenvolupament Agrícola. L'espanyol va ser nomenat per a aquest càrrec pel papa Francesc fa deu anys.

Des de Pau VI, tots els Pontífexs han visitat la FAO. El papa Montini va ser el primer, el 1970, amb motiu dels 25 anys de vida de l'organització. Després, Joan Pau II va anar a la FAO el 1979, 1982, 1983 i 1996. El 2008 i 2009 va ser-hi Benet XVI. I Francesc hi va anar en tres ocasions: el 2014, 2017 i 2019. Igualment,

PAPA LLEÓ

“La clau per derrotar la fam rau més en el fet de compartir que en el d'acumular cobdiciosament”

els directors generals de l'organització i el seu personal han visitat el Vaticà per departir amb els Papes. El vincle sempre ha estat proper i constant. En diferents ocasions com el Dia Mundial de l'Alimentació, conferències o assemblees generals tampoc no han faltat els missatges dels Pontífexs beneint les iniciatives de la FAO i posant en relleu “l'escàndol de la fam al món”.

Seguint amb aquesta relació, el papa Lleó XIV ha enviat per primer cop un missatge a l'organització amb motiu del 44è període de sessions de la Conferència, l'òrgan rector. El Pontífex comença les seves paraules, escrites en espanyol, agraint l'oportunitat d'adreçar-se a la FAO i reconeixent-ne la tasca. Es tracta d'un missatge el contingut del qual té un to dur amb el qual Lleó XIV lamenta que les passes fetes per pal·liar la fam i garantir la seguretat alimentària no hagin estat suficients fins ara. Per això, indica que és probable que l'objectiu “Fam zero” de l'Agenda 2030 no s'assoleixi i que, per tant, cada cop la FAO està més lluny de complir amb el mandat pel qual va ser creada. El Papa, de manera molt didàctica, explica que a l'Evangelí quan Jesús multiplica els pans i els peixos ensenya que “la clau per derrotar la fam rau més en el fet de compartir que en el d'acumular cobdiciosament”. Lleó XIV insisteix que la terra pot alimentar tots els seus habitants, per la qual cosa és encara més lamentable “que tants pobres del món continuïn sense tenir el pa nostre de cada dia”. En aquest missatge, el Papa demana que es posi fi als “eslògans i promeses ensarronadores” i que les paraules esdevinguin fets. “Al

respecte, no hem d'oblidar que tard o d'hora haurem de donar explicacions a les generacions futures, que rebran una herència d'injustícies i desigualtats si no actuem ara amb seny”, escriu.

Sobretot, es mostra més contundent quan relaciona la fam amb les guerres. “Matar de fam la població és una forma molt barata de fer la guerra”, critica. El Sant Pare afirma que ara els primers objectius militars tenen com a finalitat fer mal als civils atacant el subministrament d'aigua i les vies de comunicació, cosa que dificulta que els productors vinguin les mercaderi-

© Vatican Media

es i que la població pugui accedir-hi. "Bloquejar l'ajuda tècnica és una tàctica cada vegada més emprada pels qui pretenen controlar poblacions senceres inermes", lamenta Lleó XIV. Amb molta duresa, afirma tot seguit que "mentre els civils s'aprimen per la misèria, les cúpules polítiques s'engreixen amb la corrupció i la impunitat. Per això és hora que el món adopti límits clars, reconeixibles i consensuats per sancionar aquests atropellaments i perseguir-ne els causants i executors".

En aquest missatge a la FAO, que bé val per a qualsevol dirigent del món,

el Pontífex subratlla que "sense pau i estabilitat no serà possible garantir sistemes agroalimentaris resilents, ni assegurar una alimentació saludable, accessible i sostenible per a tothom". Per això, condemna que es desviïn "recursos financers i tecnologies innovadores en ares de l'erradicació de la pobresa i la fam al món per dedicar-los a la fabricació i el comerç d'armes", una denúncia que no deixava de fer el papa Francesc.

Lleó XIV també destaca el vincle entre sistemes alimentaris i canvi climàtic advocant per "superar la lògica

de l'explotació salvatge de la creació". Lleó XIV incideix en la importància de la pau per posar fi a les condicions de vida dels pobles que pateixen gana i estén un cop més la mà de la Santa Seu i de l'Església a la FAO per sembrar "la concòrdia i el bé comú de la família de les nacions". "Amb aquesta esperança, i fent-me portaveu de tots els qui al món se senten esquinçats per la indigència, demano a Déu Totpoderós que les vostres feines es vegin plenes de fruits i redundin en benefici dels desvalguts i de tota la humanitat", conclou el seu primer missatge. ■

Josep Maria Blanquet, Fill de la Sagrada Família i director de l'Oficina per a les Causes dels Sants de l'arquebisbat de Barcelona

“Tot el poble de Déu ha afirmat la fe, l'esperança i la caritat d'Antoni Gaudí”

El pare Blanquet amb el document dels nou teòlegs consultors en què aproven per unanimitat el contingut de la “positio”.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Gairebé 1.900 pàgines en dos volums és el que ocupa la *Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis* que, un cop examinada i aprovada al Dicasteri de les Causes dels Sants, ha permès que Antoni Gaudí fos declarat venerable, això és, que li fos reconeguda la pràctica heroica de les virtuts

teològals, cardinals i annexes. Així ho va deixar signat el papa Francesc només una setmana abans de morir. El pare Josep Maria Blanquet, religiós Fill de la Sagrada Família, és un dels autors de la *positio* juntament amb els preveres Armand Puig i Gaspar Mora. Van rebre l'encàrrec de part del cardenal Joan Josep Omella i hi van treballar des del 2021 fins al maig del 2023, quan la van presentar a Roma. El pare Blanquet ens rep al seu despatx de l'Oficina per a les Causes dels Sants de l'arquebisbat de Barcelona, de la qual és responsable, per parlar

d'aquest i altres reptes en el camí cap a la beatificació.

Armand Puig és l'autor de la biografia, Gaspar Mora es va encarregar de l'estudi de les virtuts, i a vostè li va tocar fer les introduccions a cada una de les parts de la *positio* i documentar-ne la fama de santedat. Quines han estat les principals fonts en la tasca que vostè tenia assignada?

Hem recollit uns 360 documents sobre la vida, la família, els estudis, les obres, especialment el temple, avui basílica de la Sagrada Família, l'acci-

dent i la seva mort, i sobretot la fama de santedat en vida i fins als nostres dies d'Antoni Gaudí. En una llibreria de vell es va localitzar un llibre, amb el títol *Antoni Gaudí (1852-1926). La seva vida, les seves obres, la seva mort* (Editorial Poliglota, Barcelona 1926, 104 pàgines). "Una miscel·lània d'escrits de 17 autors, apareguts al volt del seu traspàs ara per primera vegada reunits en un volum amb unes notes biogràfiques i il·lustracions." Entre els autors hi ha els preveres Manuel Trens i Carles Cardó, l'arquitecte Lluís Bonet i Garí, i altres com R. Rucabado, Francesc Folguera i Josep F. Ràfols, un dels primers biògrafs de Gaudí. Tots ells eren contemporanis i amb un coneixement

de l'arquitecte molt directe. Mn. Lluís Bonet, primer vicepostulador de la causa, ja havia fet una selecció força important d'aquests i altres testimonis que va presentar en el seu moment al Tribunal que va instruir la investigació diocesana entre els anys 2000 i 2003, quan es van portar a Roma amb les declaracions dels 34 testimonis que van ser interrogats. Cinc d'aquests testimonis encara havien conegut personalment l'arquitecte, entre ells, una reneboda, d'altres eren descendents dels primers arquitectes, col·laboradors o amics de Gaudí. Natural-

ment no hi va faltar algun testimoni que tenia una opinió força contrària.

Una altra font important per a la fama de santedat és el llibre de visites de la Sagrada Família, on especialment bisbes, cardenals i altres personalitats d'arreu del món, sobretot des del 1952, arran del Congrés Eucarístic Internacional, han deixat el seu testimoni sobre el temple i sobre Antoni Gaudí. També hem tingut en compte tot l'enfilall de Sants Pares, des de Pius XI, que considerava el temple com "un monument insuperable de l'art i de la fe" (1922). Pius XII va lloar "la ment il·luminada de Gaudí" (1957); sant Pau VI desitjava que el temple fos "sempre centre de pietat i devoció, motiu d'inspiració religiosa i elevació espiritual" (1964). Sant Joan Pau II, primer Papa que va visitar personalment el temple, el va definir "com una obra d'art del genial arquitecte Gaudí" (1982). El papa Benet XVI, amb un coneixement profund de Gaudí, el va definir com "un arquitecte genial i cristià conseqüent amb la torxa cremant de la seva fe fins al final de la seva vida, viscuda amb dignitat i austeritat absoluta" (2010). I el papa Francesc, amb motiu de la benedicció de l'estrella de la Torre de la Mare de Déu, va afirmar que era "l'estrella que el gran arquitecte Antoni Gaudí somià que coronaria la torre de la Verge Maria" (2021). El mateix podem dir dels nuncis i especialment dels cardenals i bisbes de Barcelona fins avui. Per tant, gràcies al testimoni de laics i laiques, religiosos i religioses, sacerdots, bisbes, cardenals i Sants Pares, tot el poble de Déu ha afirmat i afirma la fe, l'esperança i la caritat d'Antoni Gaudí.

Ha estat un entrebanc el fet que no constin escrits de Gaudí de pròpia mà?

Tenim alguns escrits seus, com el que es coneix com el *Manuscrit de Reus* (1878), ampli i interessant perquè descriu precisament com ha de ser un gran temple, i que va escriure al final de la seva època d'estudiant, i l'article sobre *L'exposició d'arts decoratives en l'Institut del Treball Nacional*, publicat el 1881 a *La Renaixença*. Es conserven també moltes *Converses i explicacions* de Gaudí que, per exemple, Joan Martí Matlleu, professor, va publicar al *Diario de Barcelona* (1914); les *Converses amb Joan Bergós i Massó*, arquitecte i biògraf, editades per Joan Bassegoda l'any 1974; *Altres records de Gaudí a Mataró*, de l'arquitecte Lluís Bonet i Garí (*Templo*, 1970); *El*

“Gaudí mateix reconeix que tenia un caràcter fort i que es va passar tota la vida treballant per dominar-lo i que no ho va acabar d’aconseguir”

pensament de Gaudí. Compilació de textos i comentaris, de l'arquitecte Isidre Puig i Boada (Barcelona, 2015); *Conversaciones con Gaudí*, de Cèsar Martinell i Brunet, arquitecte (Barcelona, 1969). Resulten també interessants les explicacions que Gaudí feia sobre el temple als estudiants i diversos grups d'universitaris que el visitaven, moltes reproduïdes a la premsa local i *El Propagador*. Per últim, cal referir-se als cinc *Àlbums del Temple* que la Junta Constructora va publicar del 1914 al 1936. Naturalment els importants són els quatre primers publicats entre el 1914 i el 1927-29, durant la vida i immediatament després de la mort de Gaudí. Servien per informar sobre la construcció del temple i aconseguir almoines per continuar les obres. Inicialment, les descripcions del projecte s'atribueixen a l'arquitecte ajudant de Gaudí, Domènec Sugranyes, i després al secretari de la Junta, Joan Martí i Matlleu. Encara que Gaudí no firma cap d'aquestes descripcions, el fet que les primeres es facin en vida seva porta a pensar indiscutiblement que les coneixia i autoritzava. Això és el que sustenta el seu valor.

El principal escull era el tema de la maçoneria?

Vam tenir molt en compte els tòpics negatius que s'atribueixen a Gaudí, la maçoneria un d'ells. Però aquest punt en concret ja l'arquitecte i estudiós de Gaudí Joan Bassegoda i Nonell l'havia rebutjat amb tota profunditat. Amb tot, vam consultar la Biblioteca Arús, de Barcelona, especialitzada en maçoneria, i no es va trobar cap relació en què constés Gaudí. Consta que un membre d'una lògia havia dit que tant de bo Gaudí figurés en alguna llista o relació. Bassegoda, en la seva declaració, es va referir al musical *Gaudí*, de Jordi Galceran i Esteve Miralles i música d'Albert Guinovart, que es va presentar durant l'Any Internacional

Gaudí. Joan-Anton Benach, en una crítica apareguda el 2 d'octubre a *La Vanguardia*, va acusar els autors d'haver presentat un Gaudí que, davant del mal d'aquest món, oposa la seva vocació de santedat, i un empobriment de la figura del geni i, sobretot, una molt assolsegada, abusiva, inclinació del *libreto* al subratllat de les seves excelses virtuts i transcendents ideals. "Serà aquest musical —preguntava irònicament Benach— una peça clau en l'intent d'elevat als altars sant Antoni Gaudí?" Els autors van respondre mitjançant una carta al director del mateix diari el dia 4 d'octubre, fent aquesta puntualització: "És veritat que es parla d'un sol amor de Gaudí, quan segons quines fonts, en tingué almenys cinc, i que era maçó, anticlerical, masoquista, homosexual i que es drogava amb bolets..." I afegixen: "Tant de bo això fos veritat, perquè hauríem tingut material molt més atractiu per al treball. Hem esperat amb interès que els autors d'aquestes teories documentessin de manera incontestable totes aquestes revelacions, però no ha estat així. Per això, i perquè hem intentat treballar amb rigor, ens hem limitat únicament a la informació contrastada. Si d'això en surt un personatge profundament religiós, un visionari que entenia l'obra com un camí per apropar-se a Déu, sens dubte era així en aquest aspecte, i ho hem volgut reflectir amb fidelitat i sense jutjar-lo. Això, en tot cas, toca als espectadors." I acaben amb aquest prec: "Sr. Benach, no ens barregi en processos de santificació. Nosaltres no creiem en Déu."

Això sí, tenia un tarannà força esquerp.

Gaudí mateix reconeix que tenia un caràcter fort i que es va passar tota la vida treballant per dominar-lo i que no ho va acabar d'aconseguir. Però és que els sants no neixen sants,

i tenen els mateixos defectes que la resta de persones. La santedat, que no acabem d'aconseguir en aquesta vida, rau justament en el desig de ser sant i d'esforçar-s'hi cada dia al màxim. Hi ha un testimoni molt bonic de Mn. Antoni Vendrell i Agut (1884-1952), beneficiat de la parròquia de Sant Joan de Gràcia, la parròquia en la qual Gaudí quan vivia al Park Güell, abans d'anar a treballar a la Sagrada Família, participava cada dia de la missa i la comunió. Poc abans de morir, va declarar: "No he trobat mai un home tan

piadós, tan fidel a la seva parròquia i tan humil. Ens edificava ell a nosaltres amb la seva actitud. Sempre hi sortíem guanyant amb la seva presència. Era un ànima enamorada de Déu. Em sentia petit davant la seva grandesa i la seva modèstia. Durant 20 anys vaig donar-li la comunió cada dia."

Tot el contingut de la posició permet donar carpetada a la llegenda negra amb què alguns han volgut envoltar Gaudí?

Diria que sí, especialment després del decret sobre les virtuts aprovat pel

"El cardenal arquebisbe de Barcelona i els bisbes auxiliars tenen tota la voluntat d'arribar a la beatificació d'Antoni Gaudí com més aviat millor"

papa Francesc i publicat per la Santa Seu. Tota la documentació recollida i la biografia documentada que forma part de la *positio* porta a aquesta convicció.

A la mateixa *positio* consten sis possibles gràcies i favors atribuïts a la intercessió de Gaudí. Un d'ells seria aquest possible miracle que es podria aprofundir i que, si s'aprova, en faria possible la beatificació?

Sí, s'està estudiant i treballant en un cas que consta a la *positio*, que de fet ens va arribar a última hora. Per a l'aprovació d'un miracle cal tenir en compte

que no és suficient que ho afirmin algunes persones, sinó que s'ha de demostrar i comprovar documentalment, tant la curació mèdica com la intercessió del servent de Déu. El cardenal arquebisbe de Barcelona i els bisbes auxiliars tenen tota la voluntat d'arribar a la beatificació d'Antoni Gaudí com més aviat millor. Tots tenim al cap el 2026 com una data molt important i significativa per a aquest esdeveniment. També al Vaticà és mirada amb simpatia i respecte aquesta causa. Estem parlant d'un laic, d'un professional de

l'arquitectura, d'un home que, si bé va intentar casar-se, al final va reconèixer la castedat com un do de Déu per poder-se dedicar plenament a la Sagrada Família. Gaudí considera que la construcció del temple és una missió que Déu li ha confiat per a la seva Glòria i al servei de l'evangelització. Però segurament que el venerable Gaudí continua repetint que "el seu amo —ni ell mateix— no tenen pressa". Quan Déu vulgui arribarà el moment oportú. Ens cal continuar imitant la seva vida i demanant la seva intercessió. ■

Els participants en la missa d'acció de gràcies per la declaració de venerable van visitar i pregar davant la tomba de Gaudí a la cripta de la Sagrada Família, el 10 de juny. A l'esquerra el pare Blanquet.

 BARCELONA

Germà Licarió, el pedagog del cor

GABRIEL VILLA-REAL

Provincial L'Hermitage i Districte Europa
Centre-Oest

Amb motiu de la seva beatificació, la figura del germà Licarió emergeix com un referent d'entrega, senzillesa i compromís educatiu. Nascut a Suïssa el 1870 amb el nom de François Benjamin May, va ingressar als Germans Maristes amb només 18 anys. Va destacar per la seva vocació pedagògica i la seva capacitat de lideratge, exercint responsabilitats en diverses escoles de Catalunya i el País Basc, on va deixar una empremta molt positiva.

El 1906, en un context social marcat per les desigualtats i la tensió anticlerical, va ser destinat al barri obrer del Poble-

nou, a Barcelona, per posar en marxa el Patronat Obrer de Sant Josep. Aquesta escola, gratuïta i oberta als fills dels treballadors, ofería no només formació acadèmica, sinó també humana i cristiana. Amb una clara voluntat de servei, Licarió i la comunitat marista van saber guanyar-se la confiança del barri, tot i les dificultats. L'escola també acollia adults i adaptava els horaris a les necessitats laborals, oferint serveis com biblioteca, dispensari i fons de socors.

El seu estil educatiu es fonamentava en la "pedagogia del cor", inspirada en Marcel·lí Champagnat: per educar cal estimar. Concep l'escola com una gran família, on l'educador educa més amb el que és que amb el que fa. Era un mestre pràctic, humil i atent, que preparava amb cura cada classe i es preocupava profundament pel progrés dels seus alumnes. El seu somriure constant, la seva presència

propera i la seva capacitat per entusiasmar infants i joves el convertiren en una figura molt estimada. Destacava especialment en cal·ligrafia, comerç i comptabilitat, i va col·laborar en l'elaboració de manuals escolars.

Durant la Setmana Tràgica de 1909, enmig d'un clima de violència i persecució religiosa, va ser assassinat. No el van matar per qui era, sinó pel que representava. Però fins i tot en aquell moment, va mantenir la serenitat i el perdó. La seva vida, lliurada a l'educació i als més vulnerables, continua sent avui un testimoni viu d'esperança. El seu testimoniatge reflecteix el compromís dels Maristes amb els més pobres, en una època marcada per la conflictivitat social i la lluita per la justícia.

El germà Licarió no va escriure grans tractats pedagògics, però va deixar una empremta inesborrable en els cors dels qui el van conèixer. Recordem la seva memòria en cada escola que educa amb amor, en cada mestre que viu la seva vocació com un servei i en cada infant que troba en l'educació una oportunitat per créixer.

La seva entrega reflectia l'esperit de servei que inspira la Regla de Vida dels Germans Maristes, *On tu vagis, on es convida cada germà a viure la vocació com una resposta d'amor i una aliança amb Déu*. El germà Licarió va fer d'aquesta entrega una realitat quotidiana. La seva vida consagrada va ser una profecia de fraternitat, un testimoni viu que educar és estimar, servir i transformar el món des del cor. ■

Era un mestre
pràctic, humil i atent,
que es preocupava
profundament pel
progrés dels seus
alumnes

URGELL

Les esglésies de Sant Joan de Boí i Sant Miquel de la Seu d'Urgell s'il·luminen en la "Nit de les esglésies"

La segona edició de la "Nit de les Esglésies", organitzada per la Xarxa de Catalunya Sacra, es va celebrar divendres 27 de juny, també a la diòcesi d'Urgell. Diferents esglésies arreu dels bisbats amb seu a Catalunya es van il·luminar exclusivament amb espelmes, creant un espai de pregària especial. A la diòcesi d'Urgell hi van participar les esglésies de Sant Joan de Boí (Alta Ribagorça) i Sant Miquel de la Seu d'Urgell (Alt Urgell), de 21 a 23h.

TORTOSA

60è aniversari de la dedicació del nou temple parroquial de l'Hospitalet de l'Infant

El diumenge 29 de juny, el temple parroquial de l'Hospitalet de l'Infant es va omplir un any més per celebrar el seu patró, Sant Pere. Però enguany cal afegir-hi alguns motius més. I és que el 29 de juny del 1965, és a dir, fa 60 anys, l'actual església parroquial dedicada a l'apòstol va ser beneïda i dedicada per l'aleshores bisbe de Tortosa, Mons. Manuel Moll i Salord. Amb motiu d'aquesta efemèride es va convidar Mons. Josep Lluís Serrano Pentinat, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, que havia estat durant dos anys rector d'aquesta parròquia (2007-2009).

LLEIDA

Pelegrinatge diocesà a Lourdes

Uns 270 pelegrins de la diòcesi de Lleida van participar del 26 al 29 de juny al 39è Pelegrinatge diocesà a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida. El bisbe Salvador s'hi va incorporar dissabte juntament amb altres lleidatans. Durant aquests dies, els pelegrins van visitar la gruta de Lourdes i van participar en diferents celebracions religioses a la basílica del Rosari.

GIRONA

Blanes acull el 15è Sopar Solidari amb Togo

El barri d'Els Pins de Blanes va acollir, el dissabte 28 de juny, la 15ena edició del Sopar Solidari amb Togo (Àfrica) que organitza la parròquia de la Sagrada Família des de fa disset anys. Enguany, els donatius es destinaran a l'equipament del laboratori científic de l'escola de Sant Pau, on actualment estudien prop de 800 alumnes.

VIC

La Vetlla de Pentecosta centra el Jubileu 2025 de l'arxiprestat Anoia-Segarra

El 7 de juny la basílica de Santa Maria d'Igualada —designada temple jubilar— va acollir l'acte central del Jubileu de l'arxiprestat Anoia-Segarra amb una Vetlla de Pentecosta que congregà fidels d'arreu del territori. L'acte, presidit per

l'arxipreste, Mn. Eduard Flores, va començar a l'exterior amb la creu i continuà dins el temple, que s'omplí de gom a gom en un ambient intens d'oració i alegria pasqual.

SOLSONA

Ministeris de lector i acòlit a la parròquia de Cervera

El dia 28 de juny, l'església de Sant Agustí de Cervera va acollir la celebració de recepció dels ministeris de lector i acòlit de mans del bisbe de Solsona, Mons. Francesc Conesa. Jakub Budz, seminarista diocesà, va rebre el ministeri d'acòlit, mentre que Joaquim Molina, candidat al diaconat permanent, va rebre el ministeri de lector. La celebració va comptar amb l'assistència de capellans, familiars i amics dels ordenants.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Centenari del Sagrat Cor de Jesús de Sant Just Desvern

La comunitat parroquial de Sant Just Desvern ha viscut una celebració de la festa del Sagrat Cor de Jesús molt especial i és que es compleixen els cent anys de la posada de la imatge als carrers de la població per iniciativa de Gaspar Modolell Jané, un veí d'aquest municipi. La festa ha consistit en una missa a la placeta del Sagrat Cor presidida pel bisbe Xabier Gómez que va incloure una ofrena floral.

TARRAGONA

Trobada diocesana d'escolans a Tarragona

Prop d'una vintena d'escolans de les parròquies de l'arxidiòcesi de Tarragona van participar, el 25 de juny, en la trobada que va organitzar la Delegació diocesana per a les Vocacions. La jornada va tenir lloc a la catedral de Tarragona. L'Eucaristia, a la tarda, va ser presidida per l'arquebisbe Joan Planellas.

TERRASSA

Els bisbes entreguen els premis del Concurs Bíblic

Els premis als guanyadors del Concurs Bíblic han estat entregats pels bisbes de cada diòcesi. El bisbe Salvador n'ha fet entrega a la Roca del Vallès a la catequesi parroquial, al bisbat al col·legi Martí, a Sant Vicenç de Jonqueres a la parròquia de Sant Roc i el col·legi Bon Salvador, i finalment el dilluns 30 de juny a l'escola Mare de Déu de la Salut a Sabadell.

“Som comunitat, fem ciutat”,
és el lema dels actes que
commemoren l’aniversari de la
inauguració de l’actual convent
i el temple dels Carmelites
descalços a la ciutat

L'ESGLÉSIA DEL CARMÉ DE BADALONA, UN FAR ESPIRITUAL CENTENARI

JOAN ANDREU PARRA

El 26 de juliol de l’any 1925, en el marc del tridu de les festes del Carme, el cardenal Francesc Vidal i Barraquer, arquebisbe de Tarragona, beneïa solemnement l’església que els Carmelites descalços de Badalona havien aixecat al carrer de Sant Miquel en un temps rècord d’onze mesos. El fil invisible de la història connecta aquest moment significatiu amb la missa solemne de la festivitat del Carme, el 16 de juliol vinent, en què se celebraran els cent anys d’aquest espai sagrat apreciat pels badalonins, l’església i el convent dels “Padres”.

Els religiosos de l’orde fundat per santa Teresa de Jesús van arribar a Badalona el desembre de 1907 (la fundació canònica oficial es va fer el 16 de juliol de 1908) i van adquirir dues petites cases del carrer de Sant Miquel, una com a casa conventual i a l’altra s’hi va habilitar una petita capella. “*Cuando se estableció la Comunidad en esta ciudad, había verda-*

Badalona Recuerdos

L'agulla d'estil gòtic de l'església està coronada a 33 metres d'alçada per una imatge de la Mare de Déu del Carme que és part del perfil icònic de la ciutat.

Obres a la teulada i al campanar que evidencien la manca de mesures de seguretat. Presumiblement, el frare amb l'hàbit és Manuel de Santa Teresa, director de l'obra.

dera necesidad, como así lo comprendió el sabio cardenal Casañas, entonces obispo de Barcelona, cuando él mismo nos la señaló como campo muy a propósito para acción sacerdotal y religiosa. Ciudad que cuenta con más de cincuenta mil almas y en la que sólo hay dos Parroquias [Santa Maria i Sant Josep], con una extensión de cerca tres kilómetros, y sin ninguna Comunidad religiosa sacerdotal”, escribia el prior d'aquell moment, fra Basili de Sant Josep. “El nostre orde de carisma marià va encaixar en una

ciutat marinera com Badalona, amb molts treballadors de la mar i amb molt de fervor a la Mare de Déu del Carme”, justifica el prior actual, P. Jesús Sans.

Precisament, fa quatre anys, es va recuperar i actualitzar la històrica processó del Carme a Badalona, que enguany es fa el dissabte 12 de juliol pels carrers del centre de la ciutat: “És un signe extern, de caire social i mostra de devoció popular i un missatge que s'ha d'actualitzar i ho

La processó del Carme a Badalona s'ha recuperat fa quatre anys.

fem, entre altres, amb la participació d'Open Arms, una ONG que protegeix els migrants que s'embarquen a la Mediterrània”, remarca fra Jesús.

El montblanquí Josep Maria Vallvé Piñol (1886-1934), el pare Basili, és l'autèntic motor dels Carmelites descalços a Badalona en aquest període convuls, havent d'afrontar els aldarulls de la Setmana Tràgica i l'incendi del convent, el 26 de juliol de 1909. Juntament amb tota la comunitat badalonina, el pare Basili va poder fugir del convent després de la decidida intervenció del doctor Baldomer Solà, que aconseguí aplacar la turba i donar temps als religiosos per salvar-se i endur-se'n la reserva del Santíssim tot amagant-se a cases de veïns.

Durant el priorat del pare Basili es van construir els nous edificis de l'església i el convent actuals, edificats entre l'agost de 1921 i el juliol de 1925. Era un reconegut predicador que va desplegar una intensa activitat a Barcelona, Badalona i comarques. També va ser confessor durant una vintena d'anys de les Carmelites descalces de Tiana, va dirigir la Setmana Devota del Carme i, des de 1921, el Venerable Orde Tercer del Carme (VOT), que va fundar al convent badaloní.

Certament, els Carmelites descalços es van encomanar a la Providència i, molt probablement, a la convicció del prior per tirar endavant

El dibuixant Miquel Rof Enríquez, antic membre de l'Esplai Cra-Crac dels Carmelites descalços, és l'autor del cartell i el logotip del centenari.

La imatge de la Mare de Déu del Carme que presideix el cambril, asseguda, en actitud maternal, és molt venerada i estimada. Prové de l'obra de Francesc Sociés de Barcelona i fou portada en solemne processó amb barca fins a la platja des de la capital veïna.

la nova església i convent ja que la capella que havien habilitat al carrer de Sant Miquel s'havia quedat petita per acollir la gran afluència de fidels a les celebracions religioses. Per això, van engegar tota una "campanya" de captació de recursos a donants per ampliar els espais religiosos: "¡Agradeced a los buenos badaloneses que con su óbolo pequeño o grande han contribuido a levantar este hermoso templo a gloria del Señor y de su Santísima Madre", escribia el pare Basili a la *Monografía de la fundación del convento carmelitano-teresiano de Badalona*, publicada l'any 1931. Ell mateix consignava amb zel apostòlic els resultats del "santo oficio de la predicación de la palabra divina y la dirección de las almas en el confesonario" durant l'any 1930: 66.000 comunions i prop de 30.000 confessions en un sol any.

UN TEMPLE CONSTRUÏT EN MENYS D'UN ANY

L'any 1923 la comunitat dels Carmelites descalços ja es va poder instal·lar al nou convent i, després d'uns mesos de preparació, es començaren a aixecar les columnes i parets del temple. La direcció d'obres, a càrrec del carmelita descalç de la província de Navarra, fra José Manuel de San-

ta Teresa va permetre reduir costos i temps d'execució: "Fue el día 31 de julio, fiesta de San Ignacio de Loyola del año 1924, que la casa Olasagasti de San Sebastián nos enviaba cuatro robustos y fornidos obreros vascos para que emprendieran toda la obra de cemento armado; los cuatro cumplieron con su deber muy a satisfacción nuestra, y en hecho de verdad hicieron honor a su raza fuerte. Junto con ellos trabajaron también otros obreros, en número de doce", escriu el prior Basili. Precisament, fra Basili, l'any 1934, mentre predicava a Barcelona en la missió organitzada pel bisbe Irurita, va agafar una broncopneumònia que aviat es va agreujar i li va causar la mort el 7 d'abril d'aquell any a Badalona.

L'església del Carme, obra de l'arquitecte Enric Sagnier, és d'estil gòtic modernitzat, amb una amplada de 17 metres, una longitud de 40 metres i rematada pel campanar amb una agulla d'estil gòtic. Onze anys després d'inaugurar-se el conjunt, però, l'any 1936 de la guerra civil es van cremar i devastar el convent i l'església. Dos religiosos de la comunitat van perdre la vida i els altres es van poder salvar gràcies a la protecció d'algunes famílies amigues. Acabada la contesa, els frares van tornar al convent badaloní per començar l'àrdua tasca de reconstrucció.

UNA COMUNITAT AMB UN LAÏCAT EMPRENEDOR

El màxim responsable de la Província Ibèrica de Santa Teresa, Francisco Sánchez Oreja, ha volgut reforçar les comunitats de Badalona (amb cinc religiosos) i la de Barcelona (amb tres religiosos), actualment amb un únic prior, el P. Jesús Sans, tot i que a l'inici del proper capítol el convent de Barcelona tindrà prior propi. Els vuit religiosos, cinc dels quals són indis, han entès que els laics han d'anar prenent responsabilitats en l'orde com així ho practiquen fa dècades a Badalona. De fet, en la reforma que s'ha executat al convent de Badalona els diferents grups laicals que hi operen han guanyat tota la segona planta amb diverses sales polivalents per a activitats pastorals i socials i s'ha traslladat al tercer pis la residència dels religiosos.

Els actes del centenari culminaran el 4 d'octubre vinent, amb la trobada de la família teresiana de Catalunya i Balears, una diada de convivència amb celebració religiosa i activitats culturals que enguany se celebrarà a Badalona amb motiu del centenari i on es representarà *Teresina en sis quadres de família*, una recreació escènica-musical dirigida per Albert López Vivancos.

"Com els primers carmelites descalços que van arribar a Badalona, nosaltres també seguim la força de l'esperit evangèlic, tenim el mateix carisma, amb ganes de servir, atents a les necessitats de cada moment i sent signe d'esperança en l'any jubilar. Dono gràcies per tot el treball que s'ha fet i per tots els frares que han passat per Badalona", subratlla el P. Jesús Sans. ■

P. JESÚS SANS
"El nostre orde de carisma marià va encaixar en una ciutat marinera com Badalona, amb molts treballadors de la mar i amb molt de fervor a la Mare de Déu del Carme"

**PABLO JAVIER RODRÍGUEZ
RODRÍGUEZ**

Professor del Departament d'Humanitats
de la Universitat Abat Oliba CEU

@juanoflezesola

AULA EDUCATIVA

No és mal públic, aquest

Jove que et plantejges el futur pensant on lliurar el que ets a alguna cosa que sigui noble, per què no ser mestre?

Ha arribat el final de curs i, entre pissarres i horaris, molts docents avancen amb la motivació esvaïda, atrapats en la rutina i el desgast emocional. Les aules, que algun cop van ser bressol d'entusiasme i descobriment, han esdevingut espais on s'arrossega una fatiga profunda, més enllà d'allò físic. És el desgast de la vocació, aquest adeu subtil a la brillantor inicial que impulsava cada classe... I llavors apareix la pregunta: haurà valgut la pena?

Voldria respondre-hi comparant una escena de l'obra teatral i adaptació cinematogràfica *Un home per a l'eternitat*, escrita per Robert Bolt, en la qual es desplega un retrat intens de la tensió entre l'ambició personal i la integritat moral. En el passatge que presentem, el jove Richard Rich impulsa la seva carrera i aspira a un càrrec de prestigi,

recolzant-se únicament en la seva proximitat amb Tomàs More. Rich expressa la seva frustració per la manca d'un càrrec influent, More li proposa un lloc honest en la nova escola: "Per què no ser un mestre?", li planteja amb claredat. "Podries ser un bon mestre, potser un gran mestre." Rich, però, dubta: "I qui ho sabria, si ho fos?" La resposta de More ressona com una disrupció moral: "Tu, els teus alumnes, els teus amics... Déu. No és un mal públic, aquest."

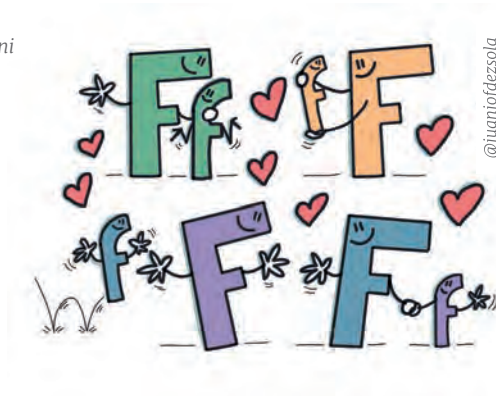
L'alternativa de More és una posició humil, però honesta i significativa. More convida Rich a trobar valor en un servei amb sentit, on la recompensa imperible es mesura en respecte, honestedat i formació de les noves generacions. I en darrera instància en Déu. "Tu, els teus alumnes, els teus amics... Déu. No és mal públic, aquest." Aquí trobem

la resposta a aquesta pregunta que, en tancar un altre curs, sorgeix a la nostra consciència i desafia la nostra vocació. Amic, *cumpanis*, a la trinxera educativa, aquest any has viscut la fondària de la teva entrega: els teus estudiants, als quals has estimat, han sentit la teva exigència i la teva acollida; els teus amics han vist en tu el vincle amb ells, han conegut les teves alegries i les teves penes per la seva causa; i Déu, davant qui presentem tant allò aconseguit com allò frustrant, l'alegria i la decepció... és Ell l'únic en qui descansem confiant el fruit darrer de la nostra dedicació.

Jove que et plantejges el futur pensant on lliurar el que ets a alguna cosa que sigui noble, per què no ser mestre? Podries ser un bon mestre, potser genial. Ho sabràs tu, els teus alumnes, els teus amics... Déu. No és mal públic, aquest. ■

SALVADOR MANICH
 President del Centre de
 Preparació per al Matrimoni

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

L'acompanyament prematrimonial

Necessitem més matrimonis i també consiliaris per crear aquesta cadena de suport als nous promesos

En la vida cristiana la comunitat és una part vital. En l'Església es fa present de moltes maneres, en particular en la petita comunitat familiar. A escala reduïda assumeix tots els papers de la comunitat cristiana en l'àmbit domèstic. Els futurs pares que s'embranquen en un projecte de família han d'assumir totes les "microvocacions": d'estimar, cuidar, acollir, alimentar, ensenyar, servir, proveir, escoltar, aconsellar, acompanyar, gaudir, etc. No ens enganyem; la vida matrimonial viscuda seriosament és molt exigent. Però si un està disposat a adaptar-s'hi amb il·lusió, és una gran oportunitat per créixer com a persona i com a cristià.

Conscient d'aquesta exigència, l'Església sempre ha cercat maneres d'ajudar les famílies. De fa anys, amb el suport de matrimonis i consiliaris, s'organitzen els cursos de preparació al matrimoni, obligatoris per rebre

el sagrament. En aquests, l'acompanyament que fan matrimonis amb anys d'experiència és clau per donar pistes del camí a seguir a les noves parelles. Perquè en la convivència diària hi ha moments de joia però també d'entrebancs que si se saben gestionar passen a ser anecdòtics. Acompanyar les parelles en la seva preparació matrimonial és un goig i també una oportunitat de renovar el compromís matrimonial.

D'ençà que el papa Francesc va publicar l'ambiciosa proposta dels "itineraris catecumenals per a la vida matrimonial" (2022), s'han anat fent algunes concrecions com els itineraris publicats per la CEE (2023). A la diòcesi de Barcelona, en el Pla Pastoral "Sortim!" (2018) ja proposava "reforçar els cursos de preparació al matrimoni i el servei d'acompanyament a les parelles" (ap. 1.6).

Tota aquesta voluntat de fer-ho millor serà possible si disposem de

més persones que prestin aquest servei. Necessitem més matrimonis i també consiliaris per crear aquesta cadena de suport als nous promesos. Des del Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de l'arxidiòcesi de Barcelona es fa bona feina en aquest sentit (pastoralfamiliar.esglesia.barcelona) i a través de la seva web es pot accedir a moltes iniciatives que treballen en aquesta direcció. Integrats en aquest secretariat, des del CPM també aportem el nostre granet de sorra. Oferim un curs específic de dos anys per formar matrimonis acompanyants. En aquest curs també brindem als assistents l'oportunitat de formar part d'un grup de convivència cristiana amb un consiliari. Qualsevol matrimoni que tingui un mínim de dos anys d'experiència s'hi pot apuntar. Només cal enviar un missatge al correu electrònic cpm@prematrimonialcpm.org i ens hi posarem en contacte. ■

Preparar la trobada amb els infants o els joves et fa catequitzar primer a tu mateix

Ser catequista

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, en ple estiu vull proposar-vos avui la important tasca de fer de catequista en el si de les nostres parròquies i comunitats. De forma paral·lela al calendari escolar, durant aquest temps d'estiu no tenen lloc les trobades o sessions de catequesi. És un bon moment per plantejar-nos la possibilitat de ser catequistes i preparar-nos-hi adequadament quan comenci el nou curs.

El papa Francesc, en un Congrés Internacional de Catequesi que es va fer a Roma (10 de setembre de 2022), dirigint-se a tots els catequistes els

deia: “Si us plau, no us canseu mai de ser catequistes. No de ‘fer classe’ de catequesi. La catequesi no pot ser com una hora de classe, sinó que és una experiència viva de la fe que cadascun de nosaltres sent el desig de transmetre a les noves generacions.” Certament que hem de trobar les millors modalitats per tal que la comunicació de la fe sigui adequada a l’edat i a la preparació de les persones que ens escolten. En aquest sentit, a la vigília de Pentecosta, en una trobada de catequesi de l’Alt Camp tinguda a Valls, em va admirar la iniciativa i l’extraordinari treball pedagògic dels catequistes. Però, sobretot, esdevé decisiva la trobada personal que té el catequista amb cada un dels nois i noies. Tan sols la trobada interpersonal obre el cor per rebre el primer anunci i el desig de créixer en la vida cristiana amb el dinamisme propi que la catequesi permet posar en pràctica. En el Congrés esmentat, el papa Francesc recordava els catequistes que el van preparar per a la primera comunió. Hi havia una monja ja gran, de nom Dolores, que dirigia el grup de catequistes: a vegades, ensenyava ella, a vegades altres dues bones dones que curiosament, totes dues es deien Alcía. I aquesta monja, amb les altres dues dones

—afirmava el Papa— “van posar els fonaments de la meua vida cristiana”. I, afegeix: “Això va marcar la meua vida; ho he recordat sempre.” I acaba dient: “M’he permès parlar d’això per donar testimoni que, quan hi ha un bon catequista deixa petjada; no sols la petjada del que se sembla, sinó la petjada de la persona que ha sembrat.”

A l’hora de fer catequesi, el més important és saber parlar d’allò que un viu. Fer catequesi imposa revisar la nostra vida a la llum de l’Evangeli. Preparar la trobada amb els infants o els joves et fa catequitzar primer a tu mateix. D’altra banda, la tasca del catequista no és una feina individual sinó que hom treballa en equip. Les trobades amb els catequistes, si es fan com cal, no són només per preparar les lliçons sinó que constitueixen un moment en què aprens a compartir la fe amb els altres, des dels problemes directament relacionats amb la catequesi fins a altres qüestions de la vida de cada dia.

Preguem perquè a la nostra diòcesi tinguem bons catequistes. Si no en som, plantejem-nos la possibilitat de ser-ne i, al mateix temps, donem gràcies pel treball abnegat dels qui ja exerceixen aquest ministeri.

Ben vostre. ■

Aquest estiu us faig una proposta no solament educativa sinó cristiana: recuperem la lectura en família

Lectura creativa

JOSEP-LLUÍS SERRANO

Bisbe d'Urgell

Estimats diocesans, estimada església d'Urgell, Al bell mig de l'estiu, enmig de la calor i de dies de família i de convivència amical, us convido a redescobrir la lectura en família com una eina vertebradora de comunió i de creixement espiritual.

El poeta francès Victor Hugo ja deia: “*Qui llegeix viatjava*”, una idea molt estesa en el camp de la literatura mundial. L'exercici de la lectura condueix a una gran imaginació que ens transporta a indrets que mai no hauríem pogut suposar.

Cadascú de nosaltres ha rebut una formació que, en aquest temps de vacances, també cal que cuidem, per poder-la compartir amb la família, amb els amics, amb els companys de feina, amb els veïns.

Tota la nostra existència és un formar-se per esdevenir *Amigos fuertes de Dios*, com diria la santa castellana, santa Teresa de Jesús. La disciplina de llegir una estona cada dia en silenci ens fa escoltar el més profund de les nostres vides i els significats més amagats. Al mateix temps, entrem en una història de vida, en una realitat que no és la nostra, i comencem, sense adonar-nos-en, un exercici de sortir de nosaltres mateixos per obrir-nos a una existència que ha estat creada per amor.

Aquest estiu us faig una proposta no solament educativa sinó cristiana: recuperem la lectura en família. Al matí, al vespre, abans dels àpats, quan sigui, establim un temps on, asseguts a casa, puguem llegir i compartir després la nostra lectura per créixer com a persones i, de retruc, també viatjar amb la imaginació i, per què no, descobrir tantes històries i narracions que poden ser significatives i així formar-nos com a persones, com a fills de Déu.

No tothom pot emprendre viatges de gran cost econòmic o no tothom podrà anar de vacances fora de les

seves poblacions, però sí que podem salvaguardar la nostra dignitat que se'ns ha donat com a fills de Déu, creant aquest bon hàbit de lectura en família, tot conclouent-lo amb el senyal de la creu.

Avui us suggereixo de llegir un llibre de la Bíblia, concretament del Primer Testament: el llibre del Càntic dels Càntics, un llibre de poesia, de vers, però amb una narrativa que ens guia cap a una experiència de relació entre l'Amat —Déu, el nostre Pare— i l'Amic —cadascú de nosaltres—, o en un altre llenguatge, entre l'Espòs i l'Esposa. Submergim-nos en aquest llibre apassionant i fem créixer en nosaltres el do de l'amor i de la pau que ve de Déu i que ens durà a servir les nostres famílies, que més necessitaran d'aquesta estimació.

El Càntic dels Càntics és una exaltació de l'amor humà autèntic, entès com un do de Déu i una expressió del seu mateix amor: *com un lliri entre els cards, és la meva amiga entre les donzelles* (Ct 2,1).

Molt bona lectura en família, tot teixint unes relacions més justes i més pacífiques, del Vostre servidor. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què diu la Bíblia sobre les vacances?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

La Bíblia no diu res explícitament de les vacances perquè en el període de la història que se'n narra no existien les vacances pròpiament dites. És un "invent" romà que no va arribar al món de la majoria dels treballadors fins després de la II Guerra Mundial. Ara bé, sí que podem trobar a la Bíblia referències al repòs o descans. D'entrada, ja en el relat de la Creació (Gn 1) Déu decideix descansar el setè dia. Déu "descansa" sense cap necessitat de descansar i amb aquest "descans" ens atorga a nosaltres, els seus fills, la legitimitat del descans a la seva imatge i semblança. Podem dir, doncs, sense cap mena de dubte i sense por d'exagerar, que Déu va inventar el descans. Però, compte, que la Bíblia, el Gènesi, no ens diu que en aquell setè dia Déu no fes res. El relat no acaba sense fer-nos saber que "i Déu va beneir el setè dia i el va santificar".

També se'n relata als evangelis en diverses ocasions com Jesús es retirava a descansar. Potser un d'aquells relats més coneguts és el de Jesús a Betània (Lc 10). I en aquest mateix evangeli, en els dos capítols primers, trobem viatges (un altre concepte molt sovint associat a les vacances) que no es fan com a descans o lleure sinó com a servei (Maria visita la seva cosina Elisabet) o com a peregrinació (la Sagrada Família peregrina a Jerusalem amb motiu de la Pasqua).

Per tant, encara que la Bíblia no ens parli de vacances sí que ens convida a emplenar el temps lliure d'entrega generosa a Déu, permetent que ens santifiqui aquests dies, celebrant la vida i la fe, amb la Paraula i l'Eucaristia, i emplenant-los també de família, fraternitat, i solidaritat.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

“Ves, i tu fes igual”

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Recordeu quan va sentir per primera vegada el relat que proclamem en l'evangeli d'aquest diumenge? Possiblement no sabíem encara llegir ni escriure i algú ens va explicar una de les paràboles més emblemàtiques de Jesús, la del *Bon samarità*. Sense adonar-nos-en, a través d'aquella història quedava gravada per sempre més en la nostra consciència una de les empremtes catequètiques fonamentals. El capteniment dels protagonistes de la història ens ajudava a representar en el nostre imaginari allò que escoltàvem. Quin contrast entre la conducta d'aquells dos caminants que, tot i la seva categoria religiosa, passen de llarg veient l'home mig mort, despullat, apallissat per uns bandolers i el d'aquell altre —el samarità— que s'atura, se'n compadeix, s'hi acosta, li amoreix les ferides amb oli i vi i les hi embena, el puja a la seva cavalcadura, el porta a l'hostal i en té cura, s'assegura que l'hostaler l'atengui quan ell no hi sigui i es fa càrrec de totes les despeses...

El marc on se situa aquesta paràbola en l'evangeli de Lluc és el del camí de Jesús cap a Jerusalem "en complir-se els dies en què havia de ser endut al cel" (Lc 9,51). Jesús hi exposa, a través de paràboles, els temes principals del seu mestratge com són l'amor de Déu als pobres, als perduts, als pecadors; un amor que no exclou ningú.

En aquesta ocasió un mestre de la Llei posant a prova Jesús li pregunta allò que ja sap: "Què he de fer per a

posseir la vida eterna?" Jesús, que en coneix les intencions, n'hi planteja unes altres: "Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?" El mestre de la Llei recita allò que cada dia repeteix en la pregària: cal estimar Déu amb la totalitat de l'ésser, que engloba cor, ànima, força i pensament. Una totalitat que és extensiva i inclusiva alhora en l'amor vers als altres: "I estima els altres (proïsme) com a tu mateix." Jesús lloa la resposta del mestre de la Llei que per justificar-se planteja una nova qüestió: "I qui són els altres (proïsme) que haig d'estimar?" La pregunta pressuposa que entre "els altres" n'hi ha que no s'han d'estimar. En el subconscient del mestre de la Llei persisteix la forma restrictiva, pròpia segons les èpoques del judaisme, en les quals es considerava *proïsme* només el membre de la mateixa tribu, clan, comunitat religiosa o política. Dins d'aquesta lògica, els samaritans i els jueus es consideraven mútuament *no proïsme*.

El mestre de la Llei pregunta sobre "qui són proïsme". Jesús amb el seu ensenyament el situa en la tessitura del "qui es fa proïsme": "Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?" Ell respongué: "El qui el va tractar amb amor."

L'ensenyament de Jesús és revolucionari: el *proïsme de cada persona humana és tota persona humana*. Una realitat que només l'amor fa possible. ■

Diumenge XV de durant l'any

Lectura primera

Dt 30,10-14

Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisès s'adreçà al poble i li digué: "Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor."

Evangelí

Lc 10,25-37

Per a mi, qui són aquests altres?

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: "Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?" Jesús li digué: "Què hi ha

Salm responsorial

68

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; escolteu-me, Déu meu, vós que esteu tant, vós que sou fidel a salvar els amics. El vostre amor, Senyor, vessabondat; mireu-me, responeu, vós que estímeu tant.

*R. Els humils que busquen Déu sincerament diran:
"Tingueu llarga vida."*

Jo, Déu meu, soc un pobre sofrent. Que el vostre ajut em defensi. Els meus càntics lloaran el nom de Déu, reconeixeran la grandesa del Senyor. *R.*

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; els qui busquen Déu sincerament diran:
"Tingueu llarga vida."
El Senyor escolta sempre els desvalguts, no té abandonats els seus captius. *R.*

Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà; hi habitaran els servents del Senyor ells i els seus fills les posseiran, hi viuran els que estimen el nom de Déu. *R.*

escrit a la Llei? Què hi llegeixes?" Ell contestà: "Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix." Jesús li diu: "Has respost bé: fes-ho així i viuràs."

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: "I per a mi, qui són aquests altres?" Jesús prosseguí: "Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita,

Lectura segona

Col 1,15-20

Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Al·leluia

*Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida,
vós teniu paraules de vida eterna.*

quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amarosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?" Ell respongué: "El qui es va compadir d'ell." Jesús li digué: "Doncs tu fes igual." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 3

Juliol

13. DIUMENGE

Diümenge XV de durant l'any, Verd.
Lectures: Deuteronomi 30,9b-14 / Salm 68 / Colossencs 1,15-20 / Lluc 10,25-37
SANTORAL: Enric, emp.; Eusebi de Cartago, b.; Sara, vg.; Teresa de Jesús dels Andes, rel.

14. DILLUNS

Fèria, Verd. O bé, **Sant Camil de Lelis** (ML), Blanc. Lectures: Èxode 1,8-14.22 / Salm 123 / Mateu 10,34-11,1
SANTORAL: Adela, viuda; Camil de Lelis, rel.; Francesc Solano, prev.; beat Gaspar Bono, prev.

15. DIMARTS

Sant Bonaventura, b. i Dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: Èxode 2,1-15a / Salm 68 / Mateu 11,20-24
SANTORAL: Antíoc, mr.; Pompili Maria Pirotti, prev.

16. DIMECRES

Mare de Déu del Carme (MO), Blanc.

Lectures: Èxode 3,1-6.9-12 / Salm 102 / Mateu 11,25-27
SANTORAL: Magdalena Albrici de Como, rel.

17. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 3,13-20 / Salm 104 / Mateu 11,28-30
SANTORAL: Aleix, pel.; beata Anna Pelràs i comp., rel. i mr.; Justa i Rufina, vg. i mr.; Lleó IV, p.; Marcel·lina, vg.

18. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 11,10-12,14 / Salm 115 / Mateu 12,1-8
SANTORAL: Frederic, b. i mr.; Marina, vg. i mr.; Simforosa i fills, mr.

19. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Memòria de Santa Maria en dissabte** (ML), Blanc. Lectures: Èxode 12,37-42 / Salm 135 / Mateu 12,14-21
SANTORAL: Àurea, vg. i mr.; Pere de Cadireta, rel.; Símmac, p.

El Sant 18 de juliol

Frederic, bisbe d'Utrecht i màrtir

Ordenat prevere de la diòcesi d'Utrecht, Frederic va ser un dels homes de confiança del bisbe Ricfried, que li va encomanar la tasca d'instruir els conversos. Cap a l'any 825 va ser elegit per succeir-lo com a bisbe d'Utrecht, per tal d'erradicar el paganisme que encara subsistia a la regió. La seva lluita contra els pagans va ser especialment dura al nord del país, a Walcheren, on els seus habitants eren molt refractaris a l'Evangeli. Per aquest motiu, sant Frederic, quan va enviar preveres a la part nord de la seva diòcesi, es reservà per a ell mateix aquesta regió tan perillosa i difícil. La tradició diu que, el 18 de juliol de l'any 838, després que sant Frederic hagués celebrat la missa i estigués a punt de fer la seva acció de gràcies, fou apunyalat per dos assassins. Va morir al cap de pocs minuts,

recitant aquest vers del Salm 27: "Lloaré el Senyor en la terra dels vius." Una llegenda explica que els assassins havien estat contractats per l'emperadriu Judit, que no podia perdonar la llibertat que ell s'havia pres per retreure-li els seus pecats, i que fou instigada a fer-ho pel seu espòs. Autors posteriors consideren més probable que fossin enviats per alguns dels habitants de Walcheren. Sant Frederic va compondre una oració a la Santíssima Trinitat que durant molts segles fou usada als Països Baixos. La seva reputació de santedat es desprèn d'un poema de Rabà Maur, el seu contemporani, que en lloa les virtuts. El bisbe va ser enterrat a l'església de Sant Salvador d'Utrecht, tot i que va ser profanada al segle XVI durant la Reforma protestant i es van perdre les restes del sant.

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
*Institut de Litúrgia ad instar
 Facultatis*

El mestratge de sant Benet fa descobrir el sentit místic de la pregària litúrgica

Sant Benet i la litúrgia

La festa de l'onze de juliol recorda a tota l'Església la importància de la persona i de l'obra de sant Benet. Pel que fa a la litúrgia, és òbvia la influència de tot el món benedictí, especialment a Occident. Sense anar més lluny, durant el segle passat, en el marc del moviment litúrgic, és quelcom sabut que foren uns quants els monestirs europeus a redescobrir els fonaments teològics i històrics de la litúrgia romana, i que, a partir d'ells, com una taca d'oli, s'expandí la renovació de la sagrada litúrgia amb l'estudi dels Pares de l'Església i d'una eclesiologia fonamentada en la Sagrada Escripura i en la sacramentalitat.

La Regla benedictina és, així mateix, un tractat ben acurat de com distribuir la pregària de l'Ofici diví. Però el sant patriarca del monaquisme occidental no es va limitar a fer un esquema dels salms, sinó que el seu mestratge fa descobrir el sentit místic de la pregària litúrgica.

En el capítol XIX de la Regla monàstica afirma que, si bé Déu és present a tot arreu, aquesta presència divina l'hem de reconèixer sobretot “quan som a l'Ofici diví”. Això, segons sant Benet, ens porta a considerar “com cal estar a la presència de la divinitat i dels seus àngels”, i que ens cal estar “de tal manera a la salmòdia, que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu”.

Aquesta afirmació darrera: “*Mens nos-*

tra concordet voci nostrae”, és tot un tractat litúrgic. En ella se'ns fa avinent un dels fonaments de la vida litúrgica: l'objectivitat. Tantes vegades tenim la temptació de configurar la litúrgia al nostre pensament, i donar-li el contingut i la forma que ens plau. Tanmateix, el celebrant competent de la sagrada litúrgia reconeix que és ella qui té el primat en l'oració de l'Església, i que nosaltres, amb l'auxili de la gràcia, hem d'acollir la litúrgia tal com la santa Església la vol celebrar, i rebre-la com un do del cel que configura la nostra ànima segons la voluntat de Déu.

La paraula llatina *mens -ntis*, es pot traduir per ànima, esperit, raó, intel·ligència, o pensament, com hem dit més amunt. Queda clar, doncs, que el sant de Núrsia, amb aquesta frase, volia fer entendre als seus monjos —i a tots nosaltres— que, en celebrar litúrgicament, és tot el nostre món interior el que queda implicat.

La constitució litúrgica del Vaticà II, quan parla de les necessàries disposicions personals per assegurar la plena eficàcia de l'acció litúrgica, esmenta aquesta frase de sant Benet (cf. SC 11). Ell va ensenyar, en el llunyà segle VI, que la presència divina en l'acció litúrgica exigeix que li obrim la nostra *mens*, a fi que la gràcia ens converteixi divinitzant-nos. L'Església, en el darrer Concili, ens ho recorda: “*Mens concordet voci.*” ■

L'arxiprestat de l'Alt Camp visita Gandesa i la Fontcalda

Una de les visites realitzades va ser al Monument de la Pau de la Batalla de l'Ebre.

ANTON MONNER

Cronista de Gandesa

L'arxipreste de l'Alt Camp, mossèn Josep Anton Cedó, ha visitat Gandesa i el santuari de la Fontcalda, acompanyat per un grup de sacerdots de l'arxiprestat. Han estat rebuts per l'alcalde, Carles Luz, a la Casa Consistorial, on han signat el Llibre d'Or.

Un guia local els ha ensenyat els diferents edificis històrics de la ciutat i els n'ha relatat la història, com les cases de la naixença de Joan Grijalbo, Serrano Sunyer i Joan Baptista Manyà. Han visitat l'església de l'As-

sumpció de Maria, on se'ls ha donat a conèixer els detalls de les escultures de l'extraordinària portalada romànica construïda l'any 1220 per l'Orde de Temple, de la mateixa estructura, encara que amb diferents elements decoratius, que la Seu de Lleida i la portalada de la catedral de València. El temple està situat a l'indret on estava ubicada l'antiga mesquita àrab, i donada per una "concòrdia" de l'any 1185 pel bisbat de Tortosa als templers, senyors de la batllia de Miravet. Seguidament, han visitat alguns palaus construïts pels pobladors arribats l'any 1192, i l'edifici de l'abadia amb l'escut d'Esteve de Garret, rector de Gandesa i president de la Generalitat a principis del segle XVI.

Tot seguit, han passat a visitar el Monument de la Pau de la Batalla de l'Ebre (únic en tot el territori de l'Estat), on el bisbe de Tortosa i

el pare abat de Montserrat hi feren una pregària fa uns mesos i també les magnífiques instal·lacions museístiques interiors del Centre d'Estudis de la Batalla de l'Ebre. Han acabat a Gandesa amb la visita al Celler Cooperatiu de Cèsar Martinell, on els han explicat la importància que tingué la JARC i el Dr. Joan Baptista Manyà, el gran teòleg de la ciutat, en la seva construcció.

Posteriorment, s'han desplaçat al santuari de la Fontcalda, on està enterrat el Dr. Manyà, per llicència papal a l'altar major de la seva església, on hi han fet una pregària. També han visitat les diferents instal·lacions, com la font termal i la cova on va aparèixer la imatge de la Mare de Déu de la Fontcalda, patrona dels gandesans i els pratdecomtins. Havent dinat al seu restaurant, han acabat la visita. ■

 Cartes

Reflexions d'una professora jubilada

Com a professora jubilada, no puc evitar sentir una gran preocupació en veure els resultats dels estudiants de primària, especialment a Catalunya. Han empitjorat significativament en ciències i matemàtiques, i això ens hauria de fer reflexionar.

Estem perdent el nord. S'està prioritzant qüestions que no haurien d'ocupar el temps ni la ment d'un nen, com a cert contingut d'informació sexual. En lloc de jugar, gaudir i aprendre, es carreguen de problemes que encara no els toquen i, mentrestant, l'essencial, com ara llegir bé, la raó, la comprensió del món... es troba en un segon pla.

Hi ha un problema de fons i és urgent abordar-lo. Però les decisions educatives no poden continuar en mans dels polítics que no coneixen l'aula. L'educació s'ha de construir a partir de l'experiència real. No-més aleshores podem recuperar un ensenyament que respecti la infància i que realment es prepari per al futur.

MARÍA TERESA BRAVO MORAL

"Catalunya Cristiana" val la pena

Voldria, des d'aquestes línies, felicitar *Catalunya Cristiana* per la multitud de fotografies de la seva portada, així com pels seus interessantsíssims reportatges. Seguiu, val la pena.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Enhorabona, Ràdio Estel!

A vegades escolto la missa del diumenge de Montserrat. Tot i que la veig per televisió, l'escolto per Ràdio Estel, ja que la qualitat del so és millor.

Un dels diumenges, en acabar la missa, van desconnectar la retransmissió (i els telespectadors ens vam quedar amb un pam de nas). En canvi, a Ràdio Estel van continuar: comiat de cantaires, molt emotiu; resposta del monjo responsable; cants de cloenda, etc. Tot molt bonic. La meua felicitació més cordial.

MIQUEL NADAL ROSAS

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Entre calors i gustos

A Andalusia, "tot és calor". Un estiu implacable que ens endinsa en el descans buscant una mica d'ombra, de brisa, de temps lliure per assaborir la vida mateixa que se'ns converteix en vacances. El mes de juliol fustiga amb les altes temperatures, però també podem trobar a les nostres platges la frescor immensa de les onades, com cantava el poeta.

També ens queda la importància de la paraula a les nostres tertúlies i en tants llibres. L'estiu és una de les estacions de l'any que més ens convida a la lectura. La litúrgia de l'Església ens ofereix el temps ordinari, endinsant-nos en la vida pública de Jesús, recorrent els seus paisatges palestins, anunciant el regne de Déu al contacte amb la gent més senzilla.

El papa Francesc ens deia que "el primer deure del cristià és escoltar Jesús", formulant-nos aquestes preguntes: "A casa, tenim un Evangeli? En llegim un tros, un passatge? O tenim por? O no estem avesats a escoltar la Paraula de Jesús? Us demano que llegiu un passatge de l'Evangeli cada dia. Sentiu quina cosa passa, sentireu Jesús." Bon consell!

Recordo que sant Josepmaria parlava en un dels seus llibres de les tres "espurnes" que té la Paraula de Déu: "Jesús no nega a ningú la seva paraula, i és una paraula que guareix, que consola i que il·lumina." No es podria dir millor ni de manera més bonica. Primer, "guareix". És a dir, allibera dels mals; segon, "consola". O el que és el mateix, acarona l'ànima; tercer, "il·lumina". Arribaran moments de foscor i de tenebres quan necessitem "veure".

Temps estiuenc, temps per obrir mentes i cors a paisatges nous i a veus noves, per solcar tants mars procel·losos com la vida ens va oferint. A les nostres mans tenim arribar a bon port.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

Montserrat es tenyeix de JOC en el centenari del moviment fundat per Cardijn

Més de 500 jocistes i antics militants celebren una jornada festiva a l'abadia

JOAN ANDREU PARRA

Fotos: Jordi Esplugas

Si per a un músic fer “un Palau” (de la Música) és assolir una fita gratificant, podem dir que el dissabte 28 de juny la JOC va fer “un Montserrat” en celebrar el centenari de la fundació d’aquest moviment, degà de la Pastoral Obrera, a la muntanya sagrada de Catalunya. Més de 500 jocistes, exjocistes, exmembres de la JOBAC, simpatitzants i membres de la família extensa de la Pastoral Obrera es van anar concentrant a partir de les 10 d’un matí roent a la plaça de Sant Jordi de l’abadia expressant l’afecte del retrobament. Montserrat tornava a ser, com dècades enrere, punt de trobada de la JOC (veure *Catalunya Cristiana* n. 2376).

La intergeneracionalitat va ser una constant en tota la jornada amb joves que tot just estan entrant a la JOC i veterans “joves d’esperit”, com Lourdes Burzón, que amb el seu difunt marit, Josep Sánchez Bosch, van migrar de joves a Suïssa per acompanyar i iniciar en la JOC els seus compatriotes. En efecte, als bancs de l’església es podia veure una convivència natural entre els jocistes actuals, amb les seves famílies i una acollida afectuosa als més veterans.

“Cada any és important, tant si són mil [en al·lusió al mil·lenari de l’abadia benedictina] com si en són cent. La història es construeix a base de moltes reunions, paciència, confiança i el fet de tenir una missió clara: construir el Regne de Déu a la Terra”, va dir el pare abat de Montserrat, Manel Gasch, en la benvinguda prèvia a la celebració de l’eucaristia amb què va culminar tota una jornada festiva que portava cuinant-se un any amb el lema “100 anys sent joves”. De fet, Gasch ha viscut de prop la causa obrera amb un pare i una mare, advocats laborals, que van contribuir a fundar el Col·lectiu Ronda.

“Tots teníem ganes d’aquesta trobada. Avui hem sentit, com en la lectura dels deixebles camí d’Emmaús, que les paraules de Jesús ens abrusaven el cor. Aquesta jornada ens ha recarregat les bateries”, va assegurar en l’homilia el consiliari general de la JOC, Miquel Álvarez. Amb la basílica plena, el bisbe emèrit d’Urgell, Joan-Enric Vives, consiliari i promotor de la JOBAC, moviment juvenil que es va integrar a la JOC l’any 1992, va expressar: “La intuïció de Joseph Cardijn [prevere belga que va fundar el moviment], 40 anys abans del Concili Vaticà II, continua vigent: volia que el Crist que donava

Lourdes Burzón, que va ser militant de la branca femenina de la JOC, va donar un testimoni molt emotiu en l’eucaristia. L’any 1962 amb el seu marit Josep Sánchez Bosch van migrar a Suïssa.

El conjunt Basamba va rebre els assistents amb una entucada.

sentit a la seva vida arribés als joves obrers i que l'Església no s'allunyi del món del treball." "Amb Cardijn, els joves de la classe obrera passen de ser objecte d'atenció a ser subjecte de l'Evangeli", va expressar el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Ramon Bassas. "La JOC ha contribuït de forma decisiva a l'associacionisme juvenil del nostre país i en el mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya", agraien des del Consell.

TAULES RODONES QUE MARQUEN ELS PUNTS D'INTERÈS DELS JOVES JOCISTES D'AVUI

Durant el matí es van desenvolupar quatre taules rodones organitzades per les diverses federacions de la JOC Nacional de Catalunya i les Illes i que, en conseqüència, representaven els punts d'interès de la militància actual, més minvada que en dècades anteriors, però ben convençuts d'on són i de les seves

opcions. D'una banda, es va debatre per part de Ramon Bufí, Fina Faidella i Helena Carrasco, si el mètode ideat per Cardijn, la Revisió de Vida, continua donant resposta.

Un altra taula rodona va ser la de "Classe obrera: fet, opció o sentiment?". Va ser moment de recordar el paper transcendental d'alguns consiliaris per tal que els militants de la JOC adquirissin un sentiment de classe i es mobilitzessin sindicalment o en les associacions de veïns. Davant d'un discurs individualista generalitzat, Mercedes Vidal, exjocista que va ser regidora de l'Ajuntament de Barcelona, va convidar a "descobrir l'enorme força que tenim quan ens ajuntem la ciutadania organitzada, la classe obrera, ni ens ho imaginem". "A un jove que s'estigui qüestionant la seva realitat social i laboral, el convidaria a venir a la JOC", va assegurar, entre aplaudiments, la militant Maria Outomuro.

En el dia de l'Orgull també es va celebrar una taula rodona so-

bre "La influència de l'Església en la vida de les persones LGBTQ+". "Acompanyo persones que són fills i filles de Déu i dins de la JOC, que és Església de la perifèria, valen totes les veus que ens fan Déu present. La diversitat sexual i de gènere no és una moda, sinó una realitat que visc des de l'amor", va assegurar el consiliari i prevere de la diòcesi de Terrassa, Pepe Baena. En aquest sentit, el testimoni de militants de diferents generacions va servir per comprovar els avenços socials i po-

MARIA OUTOMURO
"A un jove que s'estigui qüestionant la seva realitat social i laboral, el convidaria a venir a la JOC"

MIQUEL ÀLVAREZ
“Tots teníem ganes d'aquesta trobada. Avui hem sentit, com en la lectura dels deixebles camí d'Emmaús, que les paraules de Jesús ens abrusaven el cor”

lítics que s'han produït, des de la repressió dels sentiments i viure-ho secretament en l'època franquista i a l'inici de la democràcia fins a l'expressió més natural actual.

La darrera taula rodona portava per títol “Des d'on evangelitzar?” i va comptar amb Xavier Morlans, Teresa Gené i Maria Freixa. La família jocista catalana va acabar la jornada festiva amb un recorregut musical per la història de la JOC de la mà de la secció musical de la JOC i Xavier Morlans i amb un comiat afectuós. La poesia *Centenari* del mateix Baena aporta unes impressions de la jornada:

Centenari rebel, / esclat jovent,
 / treball a tres: Jesucrist, / Església,
 / món obrer.

Centenari de festa, / gust de militància,
 / tres en una peça: revisió de vida,
 / campanya, / acció celebrada.

Centenari quotidià, / tocant la realitat, / Déu present: / cap, / cor,
 / mans.

Centenari d'orgull, / evangeli multicolor,
 / llegat del Cardijn: / joves, / obrers, / cristians. ■

VÍDEOS DEL CENTENARI

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Esdevindrà Catalunya la primera potència quàntica d'Europa? _____

Flickr / Toni Hermoso Pulido

El Barcelona Supercomputing Center acaba d'obtenir un ordinador quàntic.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Aquesta pregunta té moltes probabilitats de tenir aviat una resposta afirmativa. I és que Catalunya ja disposa de tots els ingredients per situar-se al primer lloc en aquest tipus d'investigacions científiques. Es pot dir que ja té format tot un sistema de centres coordinats per a les recerques d'alt nivell, amb la col·laboració d'empreses, universitats i centres d'investigació.

Té el projecte anomenat Vall de la

Quàntica, que, amb una inversió de 43 milions d'euros, es durà a terme en cinc anys, amb tota la perspectiva de posar-se a l'avantguarda en aquests tipus de recerca. El projecte ha estat elaborat per un centre que ja existeix, l'Institut de Ciències Fotòniques, de Castelldefels, que és un dels instituts de recerca més importants a escala mundial per a l'estudi de les propietats fonamentals de la llum. Però hi ha altres centres que ja funcionen i amb unes perspectives prometedores: el Barcelona Supercomputing Center (BSC), que és el centre de supercomputadors de l'Estat espanyol que acaba d'obtenir un ordinador quàntic, anomenat ONA, que li permetrà tenir un paper importantíssim en el desenvolupament de la tecnologia quàntica.

Un altre que cal citar és el Qilimanjaro. Es tracta d'una empresa fundada el 2019 que fabrica ordinadors de diverses classes i que ha

construït els ordinadors quàntics del BSC; és una de les poques empreses expertes en computació quàntica d'Europa. I encara podem mencionar la Quside, empresa nascuda el 2017 amb una tecnologia per a nombres aleatoris, així com la LuxQuanta, que va néixer el 2021, especialitzada en l'criptació quàntica, i la Catalonia Quantum Academy, que és una plataforma col·laborativa dintre del marc de la Vall de la Quàntica, que coordina els esforços per reforçar l'educació professional en ciència i tecnologia quàntiques.

Ara bé, tots aquests instituts i empreses s'han coordinat per al treball comú per tal d'aconseguir el que hem dit: que Catalunya sigui la primera potència quàntica d'Europa. Els desitgem que vagin endavant i tot sigui per al progrés de la ciència per al bé de la humanitat, seguint sempre el camí que Déu ens ha obert amb el coneixement de la seva obra. ■

GENT DE CASA

Eusebi Arnau i Mascort

©Arxiu Arnau

Eusebi Arnau fotografiat per Audouard l'any 1902.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Escultor de renom, representant del modernisme, Eusebi Arnau i Mascort havia nascut a Barcelona el 8 de setembre del 1863; fou batejat a la parròquia de Sant Josep. Fill d'un sabater que provenia de Granollers, va ser deixeble d'escultors com Agàpit Vallmitjana o Josep Gamot.

Alumne destacat, una beca de l'Escola de la Llotja li va permetre ampliar estudis a Roma el 1887 i, posteriorment, a París, on va exposar el 1895 i el 1902.

L'obra civil d'Eusebi Arnau és

prou coneguda perquè essencialment va treballar amb els grans de l'arquitectura modernista del moment, com Lluís Domènech i Montaner al Palau de la Música Catalana; obra seva és el celebrat cavall alat de l'edifici. Altres treballs seus a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau o la imatge de grans personatges, com mossèn Cinto Verdager, que va fer poc abans de morir el poeta, i també de Teodor Lorente o Joan Maragall; va treballar als monuments a Rius i Taulet o al doctor Robert de Barcelona.

De temàtica religiosa, el 1895 va col·laborar amb Josep Puig i Cadafalch en la creu del santuari de la Misericòrdia, de Canet de Mar; seves són les escultures *Ave Maria* i *Translació del cos de santa Eulàlia* (1891), *Redempció* i *Sagrada Família* (1896), i nombroses imatges, com *El Salvador* de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau o el monument a Pau Gil a l'entrada principal; el Sant Jordi de la Casa Amatller, també a Santa Engràcia de Saragossa o a la façana de la parròquia de Sant Esteve de Cervelló

o al Via Crucis de Montserrat.

Arnau viatjà per tot Europa, va tractar amb els millors escultors europeus del moment i treballà amb els més importants d'aquí. Al seu taller van ser aprenents Emili Fontbona, Pau Gargallo o Frederic Marès i ell mateix va col·laborar amb els germans Masriera i d'altres en joieria.

Eusebi Arnau aplegà nombrosos guardons al llarg de la seva vida, sent reconegut internacionalment. A partir del 1912, poc després de casar-se en segones núpcies, la seva vida social a l'Ateneu o al Liceu davallà. Mostraria cada vegada més interès per la pintura; vivia a l'entorn del seu taller de la plaça de Tetuan, a Barcelona.

Minvat de salut, passava temporades al balneari de Vallfogona de Riu-corb, fins a esdevenir la seva mort a Barcelona el diumenge 2 de juliol del 1933 al seu domicili de la Rambla de Catalunya. El funeral tingué lloc a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels i va ser sepultat al cementiri de Montjuïc, on tantes obres funeràries hi ha sorgides de la seva mà. ■

JOSE CHAMORRO

Elogio espiritual de la búsqueda
Editorial San Pablo, 2025, 156 pàg.

Aquesta obra és una crida a aturar-se, mirar cap endins i reconciliar-se amb aquest jo del qual tants cops intentem fugir. Buscar no és només acumular respostes, sinó aprendre a formular preguntes amb sentit i abraçar el silenci.

Llibres més venuts el mes de JUNY

+claret

SANT MIQUEL DELS SANTS
Breu tractat de la tranquil·litat de l'ànima
Editorial Albada

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Aplicació de la sinodalitat
Editorial Claret

SANT GREGORI EL GRAN
Benet, l'home de Déu
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

JOSEP MARIA ROMAGUERA i MARIA GUARCH

Encendre l'esperança
Centre de Pastoral Litúrgica, 2025, 140 pàg.

“Encendre l'esperança” és una de les intencions del Jubileu 2025. Els autors proposen diversos temes per a la reflexió: la pau, l'ecumenisme, el repte d'afrontar la malaltia i la mort, el perdó, els pobres, la família, els joves, l'hospitalitat...

JEAN-PHILIPPE ANGLADE i FRANCK LE DRIANT

Orquídies silvestres
Cossetània Edicions, 2025, 128 pàg.

Una guia de 40 espècies d'orquídies silvestres amb la descripció de l'espècie, una fitxa tècnica on es detalla el nom científic, l'alçada de la planta, el període de floració, els hàbitats principals, l'altitud, la reglamentació...

CARLA GRACIA

Perfectament imperfecta
Editorial Univers, 2025, 224 pàg.

La Rut, una dona forta, és la protagonista d'aquesta novel·la. Quan al seu fill de vuit anys li detecten trets autistes, tot el que li semblava sòlid s'ensorra. La seva psicòloga li proposa que comenci a fer una llista de coses que aprèn del seu fill.

CRÍTICA DE CINEMA

Fraternitat en temps de guerra

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

Som als anys noranta i l'URSS s'està desmembrant en diferents petits estats. La regió d'Abkhàzia és una d'aquestes zones que es vol separar i per fer-ho rep l'ajut de l'exèrcit rus i d'altres pobles afins com els txetxens. En aquesta zona, però, hi viuen molts estonians que, en esclatar la guerra, han de fugir.

La trama se situa en un llogaret, una casa on viu un vell home, l'Ivo, que no va marxar per ajudar el seu amic Margus, conreador de mandarines.

En un moment donat hi ha un tiroteig, prop dels habitatges dels dos amics, que deixa dos soldats malferits, un de cada bàndol. L'Ahmed, un mercenari txetxè de religió islàmica, i en Nika, un georgià catòlic.

L'Ivo i en Margus traslladen a casa seva els lesionats per tenir-ne cura. L'Ivo creu que el temps que passin plegats tot recuperant-se ajudarà

a l'entesa entre dues persones que s'odien, sense conèixer-se, i es volen matar. I és que el conflicte per la terra aboca a un racisme per la diferència. Racisme, val a dir, irracional. El savi Ivo provoca la relació que afavorirà els vincles i els canvis d'actitud. Ja sabem el que es diu, oi? "El tracte porta al contacte" i l'Ivo ho fa possible. Per això diu: "Sota el meu sostre ningú no es matarà" perquè creu profundament que tots som iguals.

És un film senzill com ho és el Margus, que no marxa perquè "les

mandarines es faran malbé i no en tenen cap culpa". Aquests cítrics aconseguiran la unió entre els quatre personatges. I és una pel·lícula eminentment antibel·licista, més aviat es pregunta pel sentit de la guerra i la combat amb la fraternitat (paraula que tant li agradava al papa Francesc), la reconciliació, el perdó, l'agraïment, la noblesa del cor i, per sobre de tot, l'amor i la bondat. Aquesta és la pau desarmada i que desarma que demana el papa Lleó XIV i que tots volem.

"MANDARIJNID (MANDARINAS)"

DIRECTOR: Zaza Urushadze

GUIÓ: Zaza Urushadze

REPARTIMENT: Lembit Ulfsak, Giorgi Nakashidze, Misha Meskhi, Elmo Nüganen i Raivo Trass

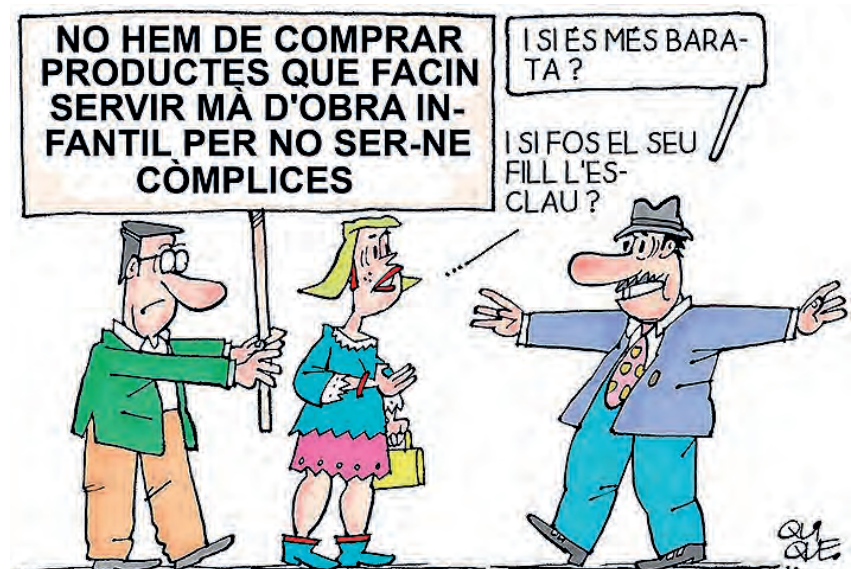
MÚSICA: Niaz Diasamidze

FOTOGRAFIA: Rein Kotov

Geòrgia – Estònia, 2013

83 min

AMB BON HUMOR

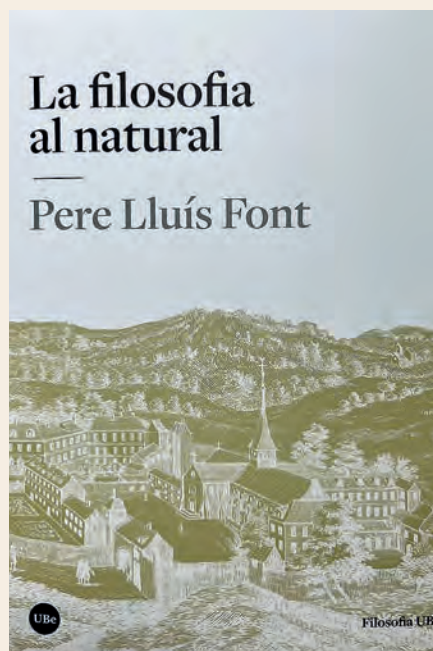

CRÍTICA LITERÀRIA

Filosofia cristiana

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Caputxí

PERE LLUÍS FONT

La filosofia al natural

Edicions de la Universitat de Barcelona i Edicions de la Universitat de Lleida, 2025, 246 pàg.

Vet ací un preciós conjunt d'estudis, articulats en forma de llibre, escrits pel cèlebre professor de filosofia i expert traductor de filòsofs al català Pere Lluís Font (Pujalt, 1934). A través d'ells reivindica la legitimitat de la filosofia en l'època de la ciència i la relació amb la seva pròpia història i, alhora, ens ofereix una presentació i anàlisi de les figures de Montaigne, Descartes i Pascal qualificades com a *maîtres-à-penser* per la seva originalitat filosòfica i per l'estil natural que, en si mateixos, els constitueix en una cultura completa i d'enorme interès per l'actualitat, atès que hom considera Descartes talment com "el pare de l'Occident modern" (pàg. 171).

Són particularment suggeridores les reflexions de Pere Lluís Font sobre el concepte de filosofia cristiana a partir de la polèmica o *querelle* francesa dels anys trenta del segle passat sobre si hi ha, o no, una filosofia cristiana. Fent-se ressò de Maurice Merleau-Ponty, suggereix que es pot arribar a afirmar "que segurament hi ha una filosofia cristiana com hi ha una filosofia romàntica o una filosofia francesa" (pàg. 59). Així doncs, Pere Lluís Font, sense negar la possibilitat d'una filosofia "específicament cristiana" inspirada en l'experiència cristiana, també podria arribar a considerar "cristiana" tota filosofia "bona" (p. 64).

És molt il·luminador l'apartat dedicat a examinar el panorama filosòfic català en el context internacional (pàg. 78-85). L'autor manifesta que, després de moltes vicissituds, avui es pot parlar d'una certa normalització de la filosofia catalana a partir de les aportacions de Jaume Balmes. Així doncs, Pere Lluís Font acaba el balanç sobre l'estat actual de la filosofia amb aquesta il·luminadora observació: "La filosofia no sempre és progressista (ni cal que ho sigui sempre), però l'antifilosofia és sempre reaccionària" (pàg. 85). L'autor dedica el llibre a la memòria dels grans pensadors i eminents professors de filosofia el jesuïta Eusebi Colomer, i el monjo benedictí Andreu Marquès. ■

UN NOU LLINDAR

Església samaritana

La humilitat és capacitat i força per a qualsevol acció a favor de qui passa per una necessitat. La persona humil reconeix en l'altre algú a qui s'ha d'estimar perquè hi troba el reflex de la presència de Déu. La humilitat ens situa en l'àmbit de la veritat, l'única que, pel fet d'apropar-nos a Déu, ens prepara per ser lliures. L'elogi de la persona humil ens fa reconèixer i assumir les seves qualitats.

Hi té que veure la bondat, la fidelitat, la compassió, l'amor, la confiança, l'alegria, la vida interior. El cor humà és capaç de tot això, i que n'és, de bo, quan podem descobrir que ja és real en la vida de moltes persones!

Aquesta és una experiència singular que els creients hem de fer nostra. El programa d'actuació cristiana el tenim totalment explicat a l'Evangelí. "Com podem contribuir a fer un món millor? Només fent el bé ara i en primera persona, amb passió i on sigui possible, independentment d'estratègies i programes de partit. El programa del cristià —el programa del Bon samarità, el programa de Jesús— és un 'cor que veu'.

Aquest cor veu on és necessari l'amor i actua en conseqüència" (DCE 31b).

La proximitat de Déu s'experimenta quan és un fet la proximitat entre les persones, especialment quan aquest gest tan humà i tan humanitari acull, rehabilita i integra aquells que més pateixen la violència, la incomprensió, la pobresa, la marginació. La paràbola del Bon samarità ens situa en la línia d'una pràctica cristiana totalment original. En ella, l'amor al necessitat, al qui pateix, al qui necessita ajuda, revela l'amor mateix de Déu. L'exigència de l'amor al proïsme prové de Déu i la mesura de l'amor a Déu és, precisament, l'amor al proïsme.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**

Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Montse Claveras, Ángeles Conde, Juanjo Fernández, Quique Fernández, Antonio Gil, Jaume González Padrós, José Miguel Hernández, Concepció Huerta, Salvador Manich, Lluís Martínez Sistach, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Anton Monner, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Pablo Javier Rodríguez, Valentí Serra, Sebastià Taltavull, Gabriel Villa-Real

Redacció, administració, publicitat i promoció:C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

FRANCESC TORRADEFLOT

El **dimecres 16 de juliol**, a les 19.00,
presentació del llibre *Las ramas del ni-
do*, de Francesc Torradeflot, a Mataró
(c/Sant Josep, 17), amb la presència
de l'autor i de Jaume Patuel.MONESTIR DE SANT PERE DE LES
PUEL·LESEl **dimecres 16 de juliol**, a les 20.00,
dansa contemplativa (activitatspue-
lles@gmail.com).

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **divendres 18 de juliol**, a les 19.00,
concert de Gryphon Secondary
School a favor de la Fundació Manos
Providentes (c/ Consell de Cent, 293
- Barcelona).

PEREGRINACIÓ JUBILAR

Del **divendres 5 de setembre al di-
lluns 8**, la basílica de la Mercè or-
ganitza una peregrinació a Roma i
Assís (assistint a les canonitzacions
de Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassa-
ti). Més informació: tel. 931 226 700.

Girona

CONCERT

El **diumenge 13 de juliol**, a les
19.00, concert *Música que arriba al
cor* a l'església parroquial de Santa
Coloma de Farners amb Anna Frigola
(soprano), Alena Tikhmanovich
(violoncel) i Sílvia Castillo (orgue).

Lleida

AGRUPACIÓ ILERDENCA DE
PESEBRISTESEl **dimarts 15 de juliol**, de 18.00 a
20.00, es poden presentar els fa-
nalets de Sant Jaume al concurs a la
capella del Peu del Romeu de Lleida.

ORDENACIÓ EPISCOPAL

El **dissabte 19 de juliol**, a les 11.00,
ordenació del bisbe electe de Lleida,
Mn. Daniel Palau, a la catedral.

Sant Feliu de Llobregat

CICLE "ELS ORGUES
DE CATALUNYA"El **dissabte 19 de juliol**, a les 18.00,
concert de Miquel González a l'es-
glésia del Sagrat Cor del Parc Sani-
tari de Sant Joan de Déu (Sant Boi de
Llobregat).

MONTSERRAT

El **dissabte 16 d'agost**, a les 21.00,
concert de Miquel González a la ba-
síllica de Montserrat.

Solsona

MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL

El **dimecres 16 de juliol**, a les 20.00,
conferència de Teresa Montaner
sobre *Un mural audiovisual: "In and
around Miró"* de Thomas Bouchard.

Tarragona

SANTA ROSALIA

El **dimarts 15 de juliol**, a les 11.00,
missa solemne amb l'acompanya-
ment de la Coral Santa Rosalia i ve-
neració de la relíquia de la santa a la
parròquia de Sant Pere Apòstol de
Torredembarra; a les 19.00, processó
votiva del quadre de santa Rosalia.

CATEDRAL

El **divendres 18 de juliol**, a les 21.00,
música amb Claudi Arimany (flauta
travessera) al claustre de la catedral.

MARE DE DÉU DEL CARME

El **dissabte 19 de juliol**, a les 18.00,
missa solemne i processó terrestre
i marítima de la Mare de Déu del
Carme a l'església de Sant Pere de
Cambrils.

Urgell

MONESTIR DE LES AVELLANES

El **dilluns 14 de juliol i el dimarts 15**,
Jornades d'Història *Negociar l'auto-
ritat i el poder en l'Església medie-
val* (www.monestirdelesavellanes.
com).PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè aprenguem cada cop més a
discernir, saber escollir camins de
vida i rebutjar tot el que ens allunyi
de Crist i de l'Evangelí

Miguel Ángel Parejo, a la dreta, acompanyat per Joan Rodríguez, diaca permanent del bisbat de Sant Feliu.

MIGUEL ÀNGEL PAREJO

Coordinador de la comissió organitzadora de l'Assemblea Laical celebrada el 21 de juny a la diòcesi de Sant Feliu

“Els laics hem de ser conscients de les responsabilitats que podem assumir, i els preveres han de confiar-hi”

MACIÀ GRAU

El 21 de juny passat, la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va celebrar una Assemblea Laical amb l'objectiu de donar un nou impuls al paper dels laics al bisbat. Per conèixer els detalls d'aquesta iniciativa, el programa *Sense distància* de Ràdio Estel va entrevistar Miguel Ángel Parejo, coordinador de la comissió organitzadora de l'assemblea. Parejo es va mostrar molt satisfet amb la tasca del bisbe Xabier Gómez, que des de l'inici del seu ministeri ha apostat per escoltar i integrar més laics en la vida diocesana, com ho demostra també el nomenament recent d'un laic com a nou secretari general i canceller del bisbat.

Per què es va celebrar l'Assemblea Laical d'aquest 21 de juny?

Som en un moment molt important a la diòcesi, amb el nou bisbe Xabier, que té moltes ganes d'escoltar els laics. Abans ja havíem fet un treball previ molt intens a partir d'una pregunta central: com podem fer que sigui l'hora dels laics a la diòcesi?

Aquest treball s'ha fet des de les parròquies i els arxiprestats, i ens n'han arribat moltes aportacions. El més bonic és veure la il·lusió dels laics per participar, per compartir inquietuds i interessos. Ja ens estem acostumant a treballar en assemblees, dialogant i escoltant.

Ens trobem davant un punt d'inflexió pel que fa al paper dels laics a la diòcesi?

Potser no en tot, però sí que podríem veure un abans i un després en el camí cap a la corresponsabilitat laical. Fa molts anys que es parla del paper dels laics, però encara no s'han fet passes concretes, per diverses raons, tant per part dels laics com dels preveres. Ara és un moment per caminar junts de veritat i buscar punts de trobada. Els laics hem de ser conscients de la responsabilitat que podem assumir, i els preveres han de confiar-hi. Un dels objectius de fer l'assemblea era que sortissin propostes concretes aplicables als consells parroquials, arxiprestals i al mateix consell diocesà.

Quines són les prioritats que s'han tractat?

Han aparegut diversos temes. Un d'ells és la comunicació: tenim un missatge molt important a transmetre, però sovint ens costa adaptar-nos als nous llenguatges, especialment a les xarxes socials, que poden ser un gran recurs per evangelitzar. També s'ha parlat molt d'acollida: volem ser parròquies obertes, sensibles a la realitat de les persones immigrades, dels malalts, de la gent gran, dels joves, de les dones... La formació també és clau; si els laics assumeixen més responsabilitats, cal que estiguin ben formats, i també els preveres han de preparar-se per acompanyar aquesta realitat nova. Tot plegat, dins una visió d'"Església en sortida" que ens porta a renovar-nos i adaptar-nos als temps actuals.

ràdio estel

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT